

Strona główna>Wszczęcie postępowania sądowego>Europejski atlas sądowy w sprawach cywilnych>

Rozporządzenie Bruksela II ter – Sprawy małżeńskie i sprawy dotyczące odpowiedzialności rodzicielskiej (wersja przekształcona)

Rozporządzenie Bruksela II ter – Sprawy małżeńskie i sprawy dotyczące odpowiedzialności rodzicielskiej (wersja przekształcona)

Informacje krajowe i formularze online na potrzeby rozporządzenia nr 2019/1111

Informacje ogólne

ROZPORZĄDZENIE RADY (UE) 2019/1111 z dnia 25 czerwca 2019 r. w sprawie jurysdykcji, uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich i w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej oraz w sprawie uprowadzenia dziecka za granicę (wersja przekształcona), uchylające rozporządzenie (WE) nr 2201/2003.

Rozporządzenie stosuje się w stosunkach pomiędzy wszystkimi państwami członkowskimi Unii Europejskiej z wyjątkiem Danii.

Orzeczenie wydane w jednym państwie członkowskim jest uznawane w innych państwach członkowskich bez potrzeby przeprowadzania specjalnego postępowania.

Orzeczenie w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej wydane w jednym państwie członkowskim, które jest w tym państwie członkowskim wykonalne, podlega wykonaniu w innych państwach członkowskich, bez konieczności uzyskania stwierdzenia wykonalności.

Procedura *exequatur*, która jest procedurą pośrednią wymaganą do transgranicznego wykonania orzeczenia, zostaje zniesiona w odniesieniu do wszystkich orzeczeń. Do celów wykonania w państwie członkowskim orzeczenia, które wydano w innym państwie członkowskim, strona występująca o wykonanie przedstawia właściwemu organowi: a) kopię orzeczenia oraz b) odpowiednie zaświadczenie.

W rozporządzeniu przewiduje się stosowanie dziewięciu standardowych formularzy.

Rozporządzenie ułatwia również przekazywanie między państwami członkowskimi dokumentów urzędowych i porozumień w sprawie separacji lub rozwodu oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej.

Mechanizm szybkiego powrotu w przypadku uprowadzenia dziecka opiera się w dużej mierze na mechanizmie powrotu określonym w konwencji haskiej z 1980 r., którą to rozporządzenie uzupełnia. Rozporządzenie zapewnia również przyspieszenie procedury powrotu dziecka (maksymalnie 6 tygodni dla sądu pierwszej instancji i 6 tygodni dla każdego sądu apelacyjnego). Ponadto organ centralny będzie musiał sprawnie rozpatrzyć wniosek (termin 5 dni na potwierdzenie otrzymania wniosku).

Rozporządzenie daje również dzieciom możliwość wyrażania własnych poglądów w ramach postępowania w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej i uprowadzenia dziecka za granicę.

Nowe przepisy wspierają lepszą współpracę między organami centralnymi, które są bezpośrednim punktem kontaktowym dla rodziców. Każde państwo członkowskie wyznacza co najmniej jeden organ centralny, który pomaga w stosowaniu tego rozporządzenia w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej.

W europejskim portalu „e-Sprawiedliwość” można znaleźć informacje dotyczące stosowania rozporządzenia oraz program on-line ułatwiający wypełnienie formularzy.

Praktyczny przewodnik dotyczący stosowania rozporządzenia Bruksela II ter znajduje się na stronie:

[Publikacje Europejskiej Sieci Sądowej](#)

contentPresentation.do?clang=pl&idTaxonomy=287

Aby uzyskać szczegółowe informacje krajowe, należy kliknąć na flagę kraju.

Ostatnia aktualizacja: 01/03/2023

Stroną zarządza Komisja Europejska. Informacje na tej stronie nie muszą odzwierciedlać oficjalnego stanowiska Komisji Europejskiej, nie ponosi ona również odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane czy odniesienia na niej zawarte. Więcej informacji na temat praw autorskich odnoszących się do stron UE znajduje się na stronie „Informacje prawne”.

Rozporządzenie Bruksela II ter – Sprawy małżeńskie i sprawy dotyczące odpowiedzialności rodzicielskiej (wersja przekształcona) - Bułgaria

Art. 103 ust. 1 lit. a) (część 1) – organy publiczne lub inne organy uprawnione do sporządzenia dokumentu urzędowego, o którym mowa w art. 2 ust. 2 pkt 2 lit. b), oraz organy publiczne uprawnione do rejestracji porozumienia, o którym mowa w art. 2 ust. 2 pkt 3

Art. 2 ust. 2 pkt 2 lit. b) – W prawie bułgarskim nie przewidziano możliwości sporządzania dokumentów urzędowych odnoszących się do spraw małżeńskich i spraw dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej w rozumieniu rozporządzenia, w związku z czym wskazanie takich organów lub podmiotów nie jest możliwe.

Art. 2 ust. 2 pkt 3 – W prawie bułgarskim nie przewidziano możliwości sporządzania porozumień odnoszących się do spraw małżeńskich i spraw dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, w związku z czym wskazanie takich organów lub podmiotów nie jest możliwe.

Art. 103 ust. 1 lit. a) (część 2) – organy administracyjne przyznające pomoc prawną, o której mowa w art. 74 ust. 2

Art. 74 ust. 2 – W prawie bułgarskim nie ustanowiono organów administracyjnych zajmujących się sprawami małżeńskimi i sprawami dotyczącymi odpowiedzialności rodzicielskiej w rozumieniu rozporządzenia, w związku z czym wskazanie takich organów nie jest możliwe.

Art. 103 ust. 1 lit. b) (część 1) – sądy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących orzeczeń, o których mowa w art. 36 ust. 1, oraz sądy i organy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących dokumentów urzędowych lub porozumień, o których mowa w art. 66

Art. 36 ust. 1 – Wydawanie zaświadczeń dotyczących orzeczeń sądu:

załącznik II – zaświadczenie dotyczące orzeczeń w sprawach małżeńskich wydaje sąd rejonowy (*rayonen sad*);

załącznik III – zaświadczenie odnoszące się do orzeczeń w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej wydaje sąd rejonowy;

załącznik IV – zaświadczenie dotyczące orzeczeń zarządzających powrót dziecka zgodnie procedurą przewidzianą w konwencji haskiej z 1980 r. wydaje Sąd Miejski w Sofii (Sofiyski gradski sad).

Art. 66 – W Bułgarii nie przewidziano możliwości sporządzania dokumentów urzędowych ani zawierania porozumień odnoszących się do spraw małżeńskich i spraw dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej w rozumieniu art. 2 ust. 2 pkt 3.

Art. 103 ust. 1 lit. b) (część 2) – sądy właściwe do dokonywania sprostowania zaświadczeń, o którym mowa w art. 37 ust. 1 i art. 48 ust. 1 oraz sądy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących braku lub ograniczenia wykonalności orzeczenia, w odniesieniu do którego wydano zaświadczenie, o których mowa w art. 49; jak również sądy i organy właściwe do dokonywania sprostowania zaświadczeń wydanych na podstawie art. 66 ust. 1, o których mowa w art. 67 ust. 1

Art. 37 – Sprostowanie zaświadczenia dotyczącego orzeczenia sądu – sądem właściwym jest sąd, który wydał dane zaświadczenie;
załącznik II – zaświadczenie dotyczące orzeczeń w sprawach małżeńskich podlega sprostowaniu przez sąd rejonowy;
załącznik III – zaświadczenie odnoszące się do orzeczeń w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej podlega sprostowaniu przez sąd rejonowy;

załącznik IV – zaświadczenie dotyczące orzeczeń zarządzających powrót dziecka zgodnie z procedurą przewidzianą w konwencji haskiej z 1980 r. podlega sprostowaniu przez Sąd Miejski w Sofii.

Art. 48 ust. 1 – Sprostowanie i cofnięcie zaświadczenia dotyczącego orzeczeń uprzywilejowanych:

Sądem właściwym do sprostowania i cofnięcia takiego zaświadczenia jest sąd rejonowy.

Art. 49 – Zaświadczenie dotyczące braku lub ograniczenia wykonalności – sądem właściwym jest sąd rejonowy.

Art. 66 ust. 1 w związku z art. 67 ust. 1 – Nie dotyczy.

Art. 103 ust. 1 lit. c) – sądy właściwe do uznania orzeczenia (art. 30 ust. 3) i odmowy uznania orzeczenia (art. 40 ust. 2), jak również sądy i organy właściwe do odmowy wykonania, do rozpoznania odwołania lub środka zaskarżenia oraz dalszego odwołania lub dalszego środka zaskarżenia, o których mowa w art. 58 ust. 1, art. 61 ust. 2 i art. 62

Art. 30 ust. 3 – Sądem właściwym jest sąd okręgowy (*okrazhen sad*).

Art. 52 – Organem właściwym jest komornik (*sadeben izpalnitel*).

Art. 40 ust. 1 – Sądem właściwym jest sąd okręgowy.

Art. 58 ust. 1 – Sądem właściwym jest sąd okręgowy.

Art. 61 ust. 2 – Sądem właściwym jest sąd apelacyjny (*apelativen sad*) właściwy miejscowo dla siedziby sądu, który orzekł o odmowie wykonania.

Art. 62 – Sądem właściwym jest Najwyższy Sąd Kasacyjny (*Varhoven kasatsionen sad*).

Art. 103 ust. 1 lit. d) – organy właściwe w zakresie wykonania, o których mowa w art. 52

Art. 52 – Organem właściwym jest komornik.

Art. 103 ust. 1 lit. e) – procedury odwoławcze od orzeczenia rozstrzygającego wnioski o odmowę wykonania orzeczenia, o których mowa w art. 61 i 62

Art. 61 – Procedura wnoszenia zwykłego środka zaskarżenia przewidziana w kodeksie postępowania cywilnego (rozdział 20).

Art. 62 – Procedura skargi kasacyjnej przewidziana w kodeksie postępowania cywilnego (rozdział 22).

Art. 103 ust. 1 lit. f) – nazwy i adresy organów centralnych wyznaczonych do pomocy w stosowaniu rozporządzenia w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej oraz sposoby kontaktowania się z nimi. W przypadku gdy wyznaczono więcej niż jeden organ centralny, należy wskazać właściwość miejscową i rzeczową każdego organu centralnego, w sposób zgodny z art. 76

Ministerstwo Sprawiedliwości.

W sprawach dotyczących władzy rodzicielskiej – Dyrekcja ds. Międzynarodowej Ochrony Prawnej Dzieci i Międzynarodowego Przystosobienia (Direktsiya „Mezhdunarodna pravna zakrila na deteto i mezhdunarodni osnovyavaniya”), ul. Slavyanska 1, Sofia; dane kontaktowe – za pośrednictwem kanałów oficjalnych i poczty elektronicznej, nr tel. 0035929237396, 0035929237332, ✉ mpzdm@justice.government.bg.

W sprawach małżeńskich – Dyrekcja ds. Międzynarodowej Współpracy Prawnej i Spraw Europejskich (Direktsiya „Mezhdunarodna pravno satrudnitchestvo i evropeyski vaprosi”), ul. Slavyanska 1, Sofia; dane kontaktowe – za pośrednictwem kanałów oficjalnych i poczty elektronicznej, nr tel. 0035929237415, ✉ civil@justice.government.bg.

Art. 103 ust. 1 lit. g) – w stosownych przypadkach kategorii bliskich krewnych, oprócz rodziców, u których dziecko może zostać umieszczone na terytorium danego państwa członkowskiego bez uprzedniej zgody tego państwa członkowskiego, o których mowa w art. 82

Zgodnie z prawem bułgarskim uzyskanie zgody jest wymagane we wszystkich przypadkach umieszczenia dziecka na terytorium Bułgarii.

Art. 103 ust. 1 lit. h) – języki instytucji Unii Europejskiej inne niż język danego państwa członkowskiego dopuszczone w kontaktach z organami centralnymi, o których mowa w art. 91 ust. 3

Języki angielski i francuski.

Art. 103 ust. 1 lit. i) – języki dopuszczone w przypadku tłumaczeń wniosków i dodatkowych dokumentów przedłożonych na podstawie art. 80, 81 i 82 oraz treści pól tekstu dowolnego zaświadczeń, o której mowa w art. 91 ust. 2

Art. 80 ust. 3 – Dokumenty muszą zostać przetłumaczone jedynie na język bułgarski.

Art. 81 ust. 2 – Dokumenty muszą zostać przetłumaczone jedynie na język bułgarski.

Art. 82 ust. 4 – Dokumenty muszą zostać przetłumaczone jedynie na język bułgarski.

Art. 91 ust. 2 – Dokumenty muszą zostać przetłumaczone jedynie na język bułgarski.

Ostatnia aktualizacja: 10/07/2023

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Rozporządzenie Bruksela II ter – Sprawy małżeńskie i sprawy dotyczące odpowiedzialności rodzicielskiej (wersja przekształcona) - Niemcy

Art. 103 ust. 1 lit. a) (część 1) – organy publiczne lub inne organy uprawnione do sporządzenia dokumentu urzędowego, o którym mowa w art. 2 ust. 2 pkt 2 lit. b), oraz organy publiczne uprawnione do rejestracji porozumienia, o którym mowa w art. 2 ust. 2 pkt 3

Nie dotyczy.

Prawo niemieckie nie przewiduje obecnie żadnych dokumentów urzędowych ani porozumień dotyczących separacji lub rozvodu w rozumieniu art. 65 ust. 1, które miałyby wiążącą moc prawną w Niemczech, ani dokumentów urzędowych ani porozumień w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej w rozumieniu art. 65 ust. 2, które podlegałyby wykonaniu w Niemczech. Stąd nie ma żadnych niemieckich dokumentów urzędowych ani porozumień, które mogłyby być uznane lub wykonane w innym państwie członkowskim na podstawie rozporządzenia. Nie ma w związku z tym potrzeby wyznaczania organów odpowiedzialnych za sporządzanie dokumentów urzędowych w rozumieniu art. 2 ust. 2 pkt 2 lit b) i za rejestrowanie porozumień w rozumieniu art. 2 ust. 2 pkt 3.

Art. 103 ust. 1 lit. a) (część 2) – organy administracyjne przyznające pomoc prawną, o której mowa w art. 74 ust. 2

Brak.

Niemiecki system prawny nie przewiduje obecnie żadnych nieodpłatnych postępowań przed organem administracyjnym w rozumieniu art. 74 ust. 2.

Art. 103 ust. 1 lit. b) (część 1) – sądy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących orzeczeń, o których mowa w art. 36 ust. 1, oraz sądy i organy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących dokumentów urzędowych lub porozumień, o których mowa w art. 66

Sąd właściwy do wydania zaświadczenia dotyczącego orzeczenia (art. 36 ust. 1):

sąd, który wydał orzeczenie.

Sądy i organy odpowiedzialne za wydanie zaświadczenia dotyczącego dokumentu urzędowego lub porozumienia (art. 66):
brak.

Prawo niemieckie nie przewiduje obecnie żadnych dokumentów urzędowych ani porozumień, które mogłyby być uznane lub wykonane w innym państwie członkowskim na podstawie art. 65 rozporządzenia. W związku z tym nie ma potrzeby wystawiania zaświadczeń na podstawie art. 66 ani ustalania organu właściwego do ich wydawania.

Art. 103 ust. 1 lit. b) (część 2) – sądy właściwe do dokonywania sprostowania zaświadczeń, o którym mowa w art. 37 ust. 1 i art. 48 ust. 1 oraz sądy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących braku lub ograniczenia wykonalności orzeczenia, w odniesieniu do którego wydano zaświadczenie, o których mowa w art. 49; jak również sądy i organy właściwe do dokonywania sprostowania zaświadczeń wydanych na podstawie art. 66 ust. 1, o których mowa w art. 67 ust. 1

Sąd właściwy w zakresie sprostowania (art. 37 ust. 1 i art. 48 ust. 1) zaświadczenia (art. 36 i art. 48) dotyczącego orzeczenia: sąd, który wydał zaświadczenie.

Sąd właściwy w zakresie wystawienia zaświadczenia dotyczącego braku lub ograniczenia wykonalności poświadzonego orzeczenia (art. 49): sąd, który orzekł o braku lub ograniczeniu wykonalności orzeczenia.

Sądy i organy właściwe w zakresie sprostowania (art. 67 ust. 1) zaświadczenia (art. 66) dotyczącego dokumentu urzędowego lub porozumienia: brak. Prawo niemieckie nie przewiduje obecnie żadnych dokumentów urzędowych ani porozumień, które mogłyby być uznane lub wykonane w innym państwie członkowskim na podstawie art. 65 rozporządzenia. W związku z tym nie ma potrzeby wystawiania zaświadczeń na podstawie art. 66 ani ich sprostowywania zgodnie z art. 67, ani też ustalania organu właściwego do ich wydawania i sprostowywania.

Art. 103 ust. 1 lit. c) – sądy właściwe do uznania orzeczenia (art. 30 ust. 3) i odmowy uznania orzeczenia (art. 40 ust. 2), jak również sądy i organy właściwe do odmowy wykonania, do rozpoznania odwołania lub środka zaskarżenia oraz dalszego odwołania lub dalszego środka zaskarżenia, o których mowa w art. 58 ust. 1, art. 61 ust. 2 i art. 62

Sądem właściwym w zakresie

uznania orzeczenia (art. 30 ust. 3),

odmowy uznania orzeczenia (art. 40 ust. 1),

odmowy wykonania (art. 58 ust. 1) na podstawie przesłanek przewidzianych w art. 39 w związku z art. 41, 50, art. 56 ust. 6 i art. 68 ust. 2 i 3

jest

w pierwszej kolejności – sąd rodzinny, w którego okręgu w chwili wszczęcia postępowania znajdowało się miejsce zwykłego pobytu osoby, przeciw której wniesiono wniosek, albo dziecka, do którego orzeczenie się odnosi;

jeżeli nie da się ustalić właściwości w oparciu o powyższe – sąd rodzinny, w którego okręgu w chwili wszczęcia postępowania występuje interes w ustaleniu danej kwestii lub ujawnia się potrzeba opieki;

jeżeli nadal nie da się ustalić właściwości w oparciu o powyższe – sąd powołany do orzekania w okręgu Wyższego Sądu Krajowego dla Kraju Związkowego Berlin (Kammergericht), a mianowicie Sąd Rodzinny dla okręgu Pankow (Familiengericht Pankow).

Właściwość ustalana według a) i b) dla całego okręgu wyższego sądu krajowego należy w każdym przypadku do sądu rodzinnego, w którego okręgu dany wyższy sąd krajowy ma siedzibę. Właściwość tego sądu rodzinnego rozciąga się zatem na cały okręg Wyższego Sądu Krajowego. Ponadto rządy krajów związkowych są upoważnione do przyznania właściwości innemu sądowi rodzinnemu w okręgu danego wyższego sądu krajowego lub, jeśli w danym kraju związkowym jest kilka wyższych sądów krajowych, jednemu sądowi rodzinnemu dla okręgów wszystkich lub kilku wyższych sądów krajowych. Czas pokaże, w jakim stopniu rządy krajów związkowych skorzystają z tego upoważnienia.

Przy ustalaniu sądu właściwego w zakresie odmowy wykonania (art. 58 ust. 1) na podstawie przesłanek dopuszczonych w art. 57 i przewidzianych w prawie niemieckim

należy wyróżnić:

natychmiastowe zażalenie (*sofortige Beschwerde*) na postanowienie w postępowaniu egzekucyjnym, które można – zgodnie z § 87 ust. 4 ustawy o postępowaniu w sprawach rodzinnych i postępowaniu nieprocesowym (FamFG) – wnieść do sądu rodzinnego, który wydał to postanowienie, lub do właściwego sądu apelacyjnego (wyższego sądu krajowego, w którego okręgu znajduje się siedziba sądu rodzinnego, który wydał zaskarżone postanowienie); orzeczenie w przedmiocie **sprzeciwu** (*Erinnerung*) **od sposobu przeprowadzania przymusowej egzekucji przez urzędnika sądowego na podstawie § 766 ZPO** (kodeksu postępowania cywilnego), które wydaje sąd rodzinny właściwy w zakresie przymusowego wykonania tego nakazu. Zob. informacje dotyczące art. 103 ust. 1 lit. d);

powództwo przeciwegzekucyjne (*Vollstreckungsabwehrklage*) **na podstawie § 767 ZPO** (kodeksu postępowania cywilnego) **w sprawie zwrotu kosztów postępowania (rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów)**, które składa się wyłącznie do sądu, który w pierwszej instancji rozpoznał wniosek o odmowę wykonania, lub do sądu, który byłby właściwy do rozpoznania takiego wniosku (zob. powyżej).

Środek zaskarżenia (*Rechtsbehelf*) (art. 61 ust. 2), który można złożyć w sądzie rodzinnym, którego orzeczenie jest zaskarżane, lub w wyższym sądzie krajowym mającym jurysdykcję nad tym sądem rodzinnym. W przypadku **dalszego środka zaskarżenia** (*weiteren Rechtsbehelf*) (art. 62) właściwy jest Federalny Trybunał Sprawiedliwości.

Art. 103 ust. 1 lit. d) – organy właściwe w zakresie wykonania, o których mowa w art. 52

Należy rozróżnić dwie sytuacje:

W przypadku wykonania postanowienia zgodnie z rozdziałem IV rozporządzenia (UE) 2019/1111 dotyczącego wydania lub powrotu osób lub regulującego prawo do kontaktów zastosowanie mają te same reguły ustalania właściwości co dla art. 103 ust. 1 lit. c), tj. dla uznawania orzeczenia i odmowy wykonania na podstawie przesłanek określonych w prawie UE.

W przypadku wykonania postanowienia zgodnie z rozdziałem IV rozporządzenia Bruksela II ter, niedotyczącego wydania ani powrotu osób ani nie regulującego prawa do kontaktów (chodzi głównie o postanowienia o kosztach) właściwość ustala się na podstawie przepisów ogólnych regulujących wykonywanie orzeczeń w sprawach cywilnych i handlowych. Zob. również informacje na stronie https://e-justice.europa.eu/52/PL/how_to_enforce_a_court_decision?GERMANY&member=1.

Art. 103 ust. 1 lit. e) – procedury odwoławcze od orzeczenia rozstrzygającego wniosek o odmowę wykonania orzeczenia, o których mowa w art. 61 i 62
Środkiem zaskarżenia w rozumieniu art. 61 jest natychmiastowe zażalenie (*sofortige Beschwerde*). Dalszym środkiem zaskarżenia w rozumieniu art. 62 jest zażalenie (*Rechtsbeschwerde*).

Art. 103 ust. 1 lit. f) – nazwy i adresy organów centralnych wyznaczonych do pomocy w stosowaniu rozporządzenia w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej oraz sposoby kontaktowania się z nimi. W przypadku gdy wyznaczono więcej niż jeden organ centralny, należy wskazać właściwość miejscową i rzeczową każdego organu centralnego, w sposób zgodny z art. 76

Organem centralnym na potrzeby art. 76 jest Federalny Urząd Sprawiedliwości (Bundesamt für Justiz, BfJ).

Adres:

Bundesamt für Justiz

Referat II 3

53094 Bonn

Z urzędem można się skontaktować telefonicznie, faksem lub pocztą elektroniczną:

Telefon: +49 228 99 410-5212

Faks: +49 228 410-5401

E-mail: int.sorgerecht@bfj.bund.de.

Art. 103 ust. 1 lit. g) – w stosownych przypadkach kategorii bliskich krewnych, oprócz rodziców, u których dziecko może zostać umieszczone na terytorium danego państwa członkowskiego bez uprzedniej zgody tego państwa członkowskiego, o których mowa w art. 82

Brak.

Niemcy nie skorzystały z przewidzianej w art. 82 możliwości wykluczenia pewnych kategorii bliskich krewnych z wymogu zgody na transgraniczne umieszczenie dziecka w Niemczech.

Art. 103 ust. 1 lit. h) – języki instytucji Unii Europejskiej inne niż język danego państwa członkowskiego dopuszczone w kontaktach z organami centralnymi, o których mowa w art. 91 ust. 3

Oprócz języka niemieckiego, z organem centralnym można komunikować się również w języku angielskim.

Art. 103 ust. 1 lit. i) – języki dopuszczone w przypadku tłumaczeń wniosków i dodatkowych dokumentów przedłożonych na podstawie art. 80, 81 i 82 oraz treści pół tekstu dowolnego zaświadczeń, o której mowa w art. 91 ust. 2

Język niemiecki.

Ostatnia aktualizacja: 31/07/2023

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Rozporządzenie Bruksela II ter – Sprawy małżeńskie i sprawy dotyczące odpowiedzialności rodzicielskiej (wersja przekształcona) - Estonia

Art. 103 ust. 1 lit. a) (część 1) – organy publiczne lub inne organy uprawnione do sporządzenia dokumentu urzędowego, o którym mowa w art. 2 ust. 2 pkt 2 lit. b), oraz organy publiczne uprawnione do rejestracji porozumienia, o którym mowa w art. 2 ust. 2 pkt 3

Sporządzenie dokumentu urzędowego, o którym mowa w art. 2 ust. 2 pkt 2 lit. b), należy do obowiązków notariusza. Wykaz notariuszy można znaleźć na [stronie internetowej](#) Izby Notarialnej (Notarite Koda).

Rejestracja porozumienia, o którym mowa w art. 2 ust. 2 pkt 3, należy do zadań urzędu stanu cywilnego właściwego dla siedziby prowincji (*maakonnakeskus*). Wykaz urzędów można znaleźć [tutaj](#).

Art. 103 ust. 1 lit. a) (część 2) – organy administracyjne przyznające pomoc prawną, o której mowa w art. 74 ust. 2

Obecnie w Estonii nie funkcjonuje żaden taki organ administracji. W Estonii usługi świadczone przez notariuszy i urzędy stanu cywilnego są odpłatne.

Art. 103 ust. 1 lit. b) (część 1) – sądy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących orzeczeń, o których mowa w art. 36 ust. 1, oraz sądy i organy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących dokumentów urzędowych lub porozumień, o których mowa w art. 66

W Estonii wydawanie zaświadczeń dotyczących orzeczeń, o których mowa w art. 36 ust. 1, należy do kompetencji sądu rejonowego.

Zaświadczenia dotyczące dokumentu urzędowego sporządzonego przez notariusza lub zaświadczenia dotyczące porozumienia sporządzonego przez urząd stanu cywilnego, o których mowa w art. 66, może wydawać notariusz albo urząd stanu cywilnego właściwy dla siedziby prowincji. Wykaz notariuszy można znaleźć [tutaj](#); wykaz urzędów stanu cywilnego można znaleźć [tutaj](#).

Art. 103 ust. 1 lit. b) (część 2) – sądy właściwe do dokonywania sprostowania zaświadczeń, o którym mowa w art. 37 ust. 1 i art. 48 ust. 1 oraz sądy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących braku lub ograniczenia wykonalności orzeczenia, w odniesieniu do którego wydano zaświadczenie, o których mowa w art. 49; jak również sądy i organy właściwe do dokonywania sprostowania zaświadczeń wydanych na podstawie art. 66 ust. 1, o których mowa w art. 67 ust. 1

W Estonii sprostowanie zaświadczenia, o którym to sprostowaniu mowa w art. 37 ust. 1 i w art. 48 ust. 1, a także wydanie zaświadczenia, o którym mowa w art. 49, należy do kompetencji sądu rejonowego.

Sprostowanie zaświadczenia dotyczącego dokumentu urzędowego sporządzonego przez notariusza, o którym mowa w art. 67 ust. 1, należy do obowiązków notariusza. Wykaz notariuszy można znaleźć [tutaj](#).

Sprostowanie zaświadczenia dotyczącego porozumienia sporządzonego przez urząd stanu cywilnego, o którym to sprostowaniu mowa w art. 67 ust. 1, należy do kompetencji właściwej miejscowo siedziby prowincji. Wykaz urzędów można znaleźć [tutaj](#).

Art. 103 ust. 1 lit. c) – sądy właściwe do uznania orzeczenia (art. 30 ust. 3) i odmowy uznania orzeczenia (art. 40 ust. 2), jak również sądy i organy właściwe do odmowy wykonania, do rozpoznania odwołania lub środka zaskarżenia oraz dalszego odwołania lub dalszego środka zaskarżenia, o których mowa w art. 58 ust. 1, art. 61 ust. 2 i art. 62

Wnioski przewidziane w art. 30 ust. 3, art. 40 ust. 2 i art. 58 ust. 1 składa się w sądzie rejonowym. Odwołanie lub środek zaskarżenia przewidziane w art. 61 ust. 2 wnoszą się do sądu okręgowego, natomiast dalsze odwołanie lub dalszy środek zaskarżenia przewidziane w art. 62 – do Sądu Najwyższego.

Art. 103 ust. 1 lit. d) – organy właściwe w zakresie wykonania, o których mowa w art. 52

W Estonii organem właściwym do wykonywania orzeczeń są komornicy. Wierzyciel wybiera komornika w okręgu, w którym mieszka dłużnik. Komornicy działają przy czterech sądach rejonowych: w Harju, Pärnu, Tartu i Viru.

Wykaz komorników można znaleźć na [stronie internetowej](#) Izby Komorników i Syndyków Masy Upadłości (Kohtutäiturite ja Pankrotihaldurite Koda).

Art. 103 ust. 1 lit. e) – procedury odwoławcze od orzeczenia rozstrzygającego wniosek o odmowę wykonania orzeczenia, o których mowa w art. 61 i 62

W Estonii odwołanie, o którym mowa w art. 61, wnoszą się do sądu okręgowego, a odwołanie, o którym mowa w art. 62 – do Sądu Najwyższego.

Art. 103 ust. 1 lit. f) – nazwy i adresy organów centralnych wyznaczonych do pomocy w stosowaniu rozporządzenia w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej oraz sposoby kontaktowania się z nimi. W przypadku gdy wyznaczono więcej niż jeden organ centralny, należy wskazać właściwość miejscową i rzeczową każdego organu centralnego, w sposób zgodny z art. 76

W odniesieniu do art. 77 ust. 1, art. 79 lit. c), d) i e) oraz art. 81 organem centralnym w Estonii jest:

Justiitsministeerium

(Ministerstwo Sprawiedliwości)

Rahvusvahelise justiitskoostöö talitus

(Wydział ds. Międzynarodowej Współpracy Sądowej)

Suur-Ameerika 1, 10122 Tallinn

E-mail: central.authority@just.ee,

Tel.: (+372) 620 8183, (+372) 620 8186, (+372) 620 8190

W odniesieniu do art. 79 lit. a), b), f) i g) oraz art. 80 i 82 organem centralnym w Estonii jest:

Sotsiaalkindlustusamet

(Zakład Ubezpieczeń Społecznych)

Paldiski mnt 80, 15092 Tallinn

E-mail: childprotection@sotsiaalkindlustusamet.ee.

Tel.: (+372) 612 1360, (+372) 531 8850, (+372) 5345 1792

Art. 103 ust. 1 lit. g) – w stosownych przypadkach kategorii bliskich krewnych, oprócz rodziców, u których dziecko może zostać umieszczone na terytorium danego państwa członkowskiego bez uprzedniej zgody tego państwa członkowskiego, o których mowa w art. 82

Dziecko może być umieszczone w Estonii bez uprzedniej zgody wyłącznie u jednego z rodziców.

Art. 103 ust. 1 lit. h) – języki instytucji Unii Europejskiej inne niż język danego państwa członkowskiego dopuszczone w kontaktach z organami centralnymi, o których mowa w art. 91 ust. 3

Zgodnie z art. 91 ust. 3 estońskie organy centralne dopuszczają w kontaktach zarówno język estoński, jak i język angielski.

Art. 103 ust. 1 lit. i) – języki dopuszczone w przypadku tłumaczeń wniosków i dodatkowych dokumentów przedłożonych na podstawie art. 80, 81 i 82 oraz treści pół tekstu dowolnego zaświadczeń, o której mowa w art. 91 ust. 2

Zgodnie z art. 91 ust. 2 językami dopuszczonymi na potrzeby tłumaczeń wniosków i załączonych do nich dokumentów, o których mowa w art. 80, 81 i 82, oraz pół tekstu dowolnego zaświadczeń są języki estoński i angielski.

Ostatnia aktualizacja: 20/07/2023

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Rozporządzenie Bruksela II ter – Sprawy małżeńskie i sprawy dotyczące odpowiedzialności rodzicielskiej (wersja przekształcona) - Irlandia

Art. 103 ust. 1 lit. a) (część 1) – organy publiczne lub inne organy uprawnione do sporządzenia dokumentu urzędowego, o którym mowa w art. 2 ust. 2 pkt 2 lit. b), oraz organy publiczne uprawnione do rejestracji porozumienia, o którym mowa w art. 2 ust. 2 pkt 3

Na mocy prawa irlandzkiego żaden organ nie jest konkretnie do tego upoważniony, ponieważ odpowiednimi sprawami z zakresu prawa rodzinnego zajmują się sądy irlandzkie.

Art. 103 ust. 1 lit. a) (część 2) – organy administracyjne przyznające pomoc prawną, o której mowa w art. 74 ust. 2

Organem właściwym do udzielania pomocy prawnej, o której mowa w art. 74 ust. 2, jest Biuro Pomocy Prawnej (Legal Aid). Z Radą ds. Pomocy Prawnej (Legal Aid Board) można się kontaktować pod adresem:

Quay Street (Head Office),

Cahirciveen,

Co. Kerry

V23 RD36

Tel.: 066 947 1000

LoCall: 0818 615 200

info@legalaidboard.ie.

Art. 103 ust. 1 lit. b) (część 1) – sądy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących orzeczeń, o których mowa w art. 36 ust. 1, oraz sądy i organy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących dokumentów urzędowych lub porozumień, o których mowa w art. 66

Właściwe są następujące sądy:

Wydawanie zaświadczeń – art. 36 ust. 1

– orzeczenia w sprawach małżeńskich – przy użyciu formularza zamieszczonego w załączniku II – **sąd okręgowy (circuit court) lub Wysoki Trybunał (High Court)**;

– orzeczenia w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej – przy użyciu formularza zamieszczonego w załączniku III – **sąd rejonowy (district court), sąd okręgowy (circuit court) lub Wysoki Trybunał (High Court)**;

– orzeczenia zarządzające powrót dziecka, o których mowa w art. 2 ust. 1 lit. a) oraz, w stosownych przypadkach, środki tymczasowe, w tym środki zabezpieczające zarządzane zgodnie z art. 27 ust. 5 towarzyszące takiemu orzeczeniu – przy użyciu formularza zamieszczonego w załączniku IV: **Wysoki Trybunał (High Court)**.

Wydawanie zaświadczeń – art. 66 ust. 1

– w sprawach małżeńskich – przy użyciu formularza zamieszczonego w załączniku VIII.

Na mocy prawa irlandzkiego żaden sąd ani organ nie jest właściwy do wydawania zaświadczenia dotyczącego dokumentu urzędowego lub porozumienia w sprawach małżeńskich, o którym mowa w art. 66 ust. 1 lit. a).

– dokument urzędowy lub porozumienie w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej – przy użyciu formularza zamieszczonego w załączniku IX – **sąd rejonowy (district court), sąd okręgowy (circuit court) lub Wysoki Trybunał (High Court)**.

Art. 103 ust. 1 lit. b) (część 2) – sądy właściwe do dokonywania sprostowania zaświadczeń, o którym mowa w art. 37 ust. 1 i art. 48 ust. 1 oraz sądy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących braku lub ograniczenia wykonalności orzeczenia, w odniesieniu do którego wydano zaświadczenie, o których mowa w art. 49; jak również sądy i organy właściwe do dokonywania sprostowania zaświadczeń wydanych na podstawie art. 66 ust. 1, o których mowa w art. 67 ust. 1

Sprostowanie zaświadczenia – art. 37 ust. 1

Sąd, który wydał zaświadczenie zgodnie z art. 36 ust. 1, może zgodnie z art. 37 ust. 1 dokonać sprostowania wydanego przez siebie zaświadczenia.

Sąd rejonowy (district court),

sąd okręgowy (circuit court),

Wysoki Trybunał (High Court).

Sprostowanie lub cofnięcie zaświadczenia – art. 48 ust. 1

Sąd, który wydał zaświadczenie:

sąd rejonowy (district court),

sąd okręgowy (circuit court),

Wysoki Trybunał (High Court).

Zaświadczenie dotyczące braku lub ograniczenia wykonalności (orzeczenia, w odniesieniu do którego wydano zaświadczenie zgodnie z art. 47) – art. 49

Sąd, który wydał zaświadczenie:

sąd rejonowy (*district court*),

sąd okręgowy (*circuit court*),

Wysoki Trybunał (High Court).

Na mocy prawa irlandzkiego żaden sąd ani organ nie jest właściwy do wydawania zaświadczenia dotyczącego dokumentu urzędowego lub porozumienia w sprawach małżeńskich, o którym mowa w art. 66 ust. 1 lit. a).

Sąd, który wydał zaświadczenie dotyczące dokumentu urzędowego lub porozumienia w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, o którym mowa w art. 66 ust. 1 lit. b), może dokonać sprostowania zaświadczenia zgodnie z art. 67 ust. 1:

sąd rejonowy (*district court*),

sąd okręgowy (*circuit court*),

Wysoki Trybunał (High Court).

Art. 66 ust. 3 w związku z art. 37 ust. 1:

sąd rejonowy (*district court*),

sąd okręgowy (*circuit court*),

Wysoki Trybunał (High Court).

Art. 103 ust. 1 lit. c) – sądy właściwe do uznania orzeczenia (art. 30 ust. 3) i odmowy uznania orzeczenia (art. 40 ust. 2), jak również sądy i organy właściwe do odmowy wykonania, do rozpoznania odwołania lub środka zaskarżenia oraz dalszego odwołania lub dalszego środka zaskarżenia, o których mowa w art. 58 ust. 1, art. 61 ust. 2 i art. 62

Art. 30 ust. 3: wniosek o wydanie orzeczenia stwierdzającego brak przesłanek odmowy uznania. Wnioski przewidziane w art. 30 ust. 3 składa się:

– w Irlandii: do **Wysokiego Trybunału** (High Court).

Art. 52: wykonanie. Wnioski, o których mowa w art. 52, składa się:

– w Irlandii: do **Wysokiego Trybunału** (High Court).

Art. 40 ust. 1: odmowa uznania. Wnioski, o których mowa w art. 40 ust. 1, składa się:

– w Irlandii: do **Wysokiego Trybunału** (High Court).

Art. 58 ust. 1: odmowa wykonania. Wnioski, o których mowa w art. 58 ust. 1, składa się:

– w Irlandii: do **Wysokiego Trybunału** (High Court).

Art. 61 ust. 2: odwołanie lub środek zaskarżenia w sprawie odmowy wykonania składa się:

do Sądu Apelacyjnego (Court of Appeal).

Art. 62: możliwość odwołania się do Sądu Najwyższego w ograniczonych okolicznościach – jeżeli przedmiotem orzeczenia jest kwestia o istotnym znaczeniu dla porządku publicznego, lub jeżeli rozpoznanie środka zaskarżenia przez Sąd Najwyższy leży w interesie wymiaru sprawiedliwości.

– w Irlandii: do **Sądu Najwyższego** (Supreme Court).

Art. 103 ust. 1 lit. d) – organy właściwe w zakresie wykonania, o których mowa w art. 52

– w Irlandii: do **Wysokiego Trybunału** (High Court).

Art. 103 ust. 1 lit. e) – procedury odwoławcze od orzeczenia rozstrzygającego wniosek o odmowę wykonania orzeczenia, o których mowa w art. 61 i 62

Orzeczenie sądu pierwszej instancji można zaskarżyć do Wysokiego Trybunału (High Court).

W Irlandii środek zaskarżenia ograniczony do kwestii prawnych można wnieść do Sądu Apelacyjnego (Court of Appeal). Należy jednak zauważyć, że zgodnie z przepisami irlandzkiej konstytucji Sąd Najwyższy (Supreme Court) jest właściwy do rozpoznawania środków zaskarżenia od orzeczeń Wysokiego Trybunału (High Court) w przypadku stwierdzenia, że zachodzą szczególne okoliczności uzasadniające wniesienie środka zaskarżenia bezpośrednio do tego sądu. Sąd Najwyższy (Supreme Court) jest również właściwy do rozstrzygania środków zaskarżenia od orzeczeń Sądu Apelacyjnego, jeżeli zostały spełnione pewne przesłanki określone w konstytucji.

Art. 103 ust. 1 lit. f) – nazwy i adresy organów centralnych wyznaczonych do pomocy w stosowaniu rozporządzenia w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej oraz sposoby kontaktowania się z nimi. W przypadku gdy wyznaczono więcej niż jeden organ centralny, należy wskazać właściwość miejscową i rzeczową każdego organu centralnego, w sposób zgodny z art. 76

Central Authority for International Child Abduction (Centralny Urząd ds. Uprowadzenia Dziecka za Granicę)

Department of Justice

51 St. Stephen's Green

Dublin 2

Irlandia

Tel.: + 353 1 859-2232

Faks: + 353 1 479-0201

E-mail: [✉ internationalchildabduction@justice.ie](mailto:internationalchildabduction@justice.ie)

Strona internetowa: [✉ https://www.justice.ie](https://www.justice.ie).

Art. 103 ust. 1 lit. g) – w stosownych przypadkach kategorii bliskich krewnych, oprócz rodziców, u których dziecko może zostać umieszczone na terytorium danego państwa członkowskiego bez uprzedniej zgody tego państwa członkowskiego, o których mowa w art. 82

Nie dotyczy. Irlandia nie skorzystała z przewidzianej w art. 82 możliwości wykluczenia pewnych kategorii bliskich krewnych z wymogu zgody na transgraniczne umieszczenie dziecka w Irlandii.

Art. 103 ust. 1 lit. h) – języki instytucji Unii Europejskiej inne niż język danego państwa członkowskiego dopuszczone w kontaktach z organami centralnymi, o których mowa w art. 91 ust. 3

Angielski; irlandzki.

Art. 103 ust. 1 lit. i) – języki dopuszczone w przypadku tłumaczeń wniosków i dodatkowych dokumentów przedłożonych na podstawie art. 80, 81 i 82 oraz treści pól tekstu dowolnego zaświadczeń, o której mowa w art. 91 ust. 2

Angielski; irlandzki.

Ostatnia aktualizacja: 11/07/2023

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Art. 103 ust. 1 lit. a) (część 1) – organy publiczne lub inne organy uprawnione do sporządzenia dokumentu urzędowego, o którym mowa w art. 2 ust. 2 pkt 2 lit. b), oraz organy publiczne uprawnione do rejestracji porozumienia, o którym mowa w art. 2 ust. 2 pkt 3

Organ, o którym mowa w art. 2 ust. 2 pkt 2 lit. b): każdy organ administracyjny oraz Centra Obsługi Obywateli (KEP). Ponadto adwokaci i notariusze, zgodnie z przepisami regulującymi wykonywanie ich funkcji.

Organ, o którym mowa w art. 2 ust. 2 pkt 3: właściwy sąd pierwszej instancji orzekający w składzie jednoosobowym (*monomelés protodikeío*) lub notariusz.

Organ, o którym mowa w art. 2 ust. 2 pkt 2 lit. b): –

Art. 103 ust. 1 lit. a) (część 2) – organy administracyjne przyznające pomoc prawną, o której mowa w art. 74 ust. 2

W Grecji „organy administracyjne” nie uczestniczą w procedurze przyznawania pomocy prawnej. Właściwymi organami są sądy mające właściwość miejscową i rzeczową.

Art. 103 ust. 1 lit. b) (część 1) – sądy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących orzeczeń, o których mowa w art. 36 ust. 1, oraz sądy i organy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących dokumentów urzędowych lub porozumień, o których mowa w art. 66

Do wydawania zaświadczeń, o których mowa w art. 36 ust. 1, właściwy jest sąd, który wydał orzeczenie, lub organ (notariusz), który wydał dokument.

Do wydawania zaświadczeń, o których mowa w art. 66, właściwy jest sąd, który wydał orzeczenie, lub organ (notariusz), który wydał dokument.

Art. 103 ust. 1 lit. b) (część 2) – sądy właściwe do dokonywania sprostowania zaświadczeń, o którym mowa w art. 37 ust. 1 i art. 48 ust. 1 oraz sądy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących braku lub ograniczenia wykonalności orzeczenia, w odniesieniu do którego wydano zaświadczenie, o których mowa w art. 49; jak również sądy i organy właściwe do dokonywania sprostowania zaświadczeń wydanych na podstawie art. 66 ust. 1, o których mowa w art. 67 ust. 1

Sądem właściwym do sprostowania lub cofnięcia zaświadczeń jest sąd, który wydał orzeczenie.

Sądem właściwym do wydania zaświadczenia dotyczącego braku lub ograniczenia wykonalności orzeczenia, w odniesieniu do którego wydano zaświadczenie, jest sąd, który wydał orzeczenie.

Art. 103 ust. 1 lit. c) – sądy właściwe do uznania orzeczenia (art. 30 ust. 3) i odmowy uznania orzeczenia (art. 40 ust. 2), jak również sądy i organy właściwe do odmowy wykonania, do rozpoznania odwołania lub środka zaskarżenia oraz dalszego odwołania lub dalszego środka zaskarżenia, o których mowa w art. 58 ust. 1, art. 61 ust. 2 i art. 62

Sądem właściwym do uznania orzeczenia (art. 30 ust. 3), odmowy uznania (art. 40 ust. 2) i odmowy wykonania (art. 58 ust. 1) jest sąd pierwszej instancji orzekający w składzie jednoosobowym właściwy dla miejsca zamieszkania osoby, przeciwko której dochodzi się wykonania. Jeżeli miejsce zamieszkania nie jest znane, bierze się pod uwagę region, w którym ta osoba zamieszkuje. Jeżeli region również nie jest znany, sądem właściwym jest Sąd Pierwszej Instancji Orzekający w Składzie Jednoosobowym w Atenach.

Sądem właściwym do rozpoznania odwołania lub środka zaskarżenia (art. 61 ust. 2) jest sąd apelacyjny (*éfeteío*).

Sądem właściwym do rozpoznania dalszego odwołania lub dalszego środka zaskarżenia (art. 62) jest Sąd Najwyższy (*Áreios Págos*).

Art. 103 ust. 1 lit. d) – organy właściwe w zakresie wykonania, o których mowa w art. 52

Organem właściwym w zakresie wykonywania jest komornik (*dikastikós epimelitís*).

Art. 103 ust. 1 lit. e) – procedury odwoławcze od orzeczenia rozstrzygającego wnioski o odmowę wykonania orzeczenia, o których mowa w art. 61 i 62

Odwołania i środki zaskarżenia, o których mowa w art. 61, wnosi się (w formie środka ochrony prawnej, jakim jest apelacja – *éfsis*) do sądu apelacyjnego, natomiast dalsze odwołania lub dalsze środki zaskarżenia, o których mowa w art. 62, wnosi się (w formie środka ochrony prawnej, jakim jest skarga kasacyjna – *anaíresis*) do Sądu Najwyższego.

Art. 103 ust. 1 lit. f) – nazwy i adresy organów centralnych wyznaczonych do pomocy w stosowaniu rozporządzenia w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej oraz sposoby kontaktowania się z nimi. W przypadku gdy wyznaczono więcej niż jeden organ centralny, należy wskazać właściwość miejscową i rzeczową każdego organu centralnego, w sposób zgodny z art. 76

Organem centralnym w rozumieniu art. 76 jest Departament Prawa Prywatnego Międzynarodowego (Tmíma Idiotikou Dikaíou) w Ministerstwie Sprawiedliwości (Ypourgeío Dikaíosýnis).

Kierownik Specjalnej Dyrekcji ds. Prawnych (Diéftýnsi Eidikón Nomikón Zitímáton):

(Pan) **Vasilios Sarigiannidis**

Kierownik Departamentu Prawa Prywatnego Międzynarodowego:

(Pani) **Xanthippi Pappa**

Mesogeion 96, 11527 Athens

Tel.: +30 213 130 7312, +30 213 130 7480

E-mail: [✉ vsarigiannidis@justice.gov.gr](mailto:vsarigiannidis@justice.gov.gr), [✉ xpappa@justice.gov.gr](mailto:xpappa@justice.gov.gr), [✉ civilunit@justice.gov.gr](mailto:civilunit@justice.gov.gr)

Art. 103 ust. 1 lit. g) – w stosownych przypadkach kategorii bliskich krewnych, oprócz rodziców, u których dziecko może zostać umieszczone na terytorium danego państwa członkowskiego bez uprzedniej zgody tego państwa członkowskiego, o których mowa w art. 82

Grecja postanowiła, że zgoda, o której mowa w ust. 1, jest wymagana w przypadku umieszczenia dziecka pod opieką innej osoby niż jedno z rodziców.

Art. 103 ust. 1 lit. h) – języki instytucji Unii Europejskiej inne niż język danego państwa członkowskiego dopuszczone w kontaktach z organami centralnymi, o których mowa w art. 91 ust. 3

Grecki, angielski.

Art. 103 ust. 1 lit. i) – języki dopuszczone w przypadku tłumaczeń wniosków i dodatkowych dokumentów przedłożonych na podstawie art. 80, 81 i 82 oraz treści pól tekstu dowolnego zaświadczeń, o której mowa w art. 91 ust. 2

Art. 80 ust. 3: grecki

Art. 81 ust. 2: grecki

Art. 82 ust. 4: grecki

Art. 91 ust. 2: –

Ostatnia aktualizacja: 17/07/2023

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej.

Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi.

Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Rozporządzenie Bruksela II ter – Sprawy małżeńskie i sprawy dotyczące odpowiedzialności rodzicielskiej (wersja przekształcona) - Francja

Art. 103 ust. 1 lit. a) (część 1) – organy publiczne lub inne organy uprawnione do sporządzenia dokumentu urzędowego, o którym mowa w art. 2 ust. 2 pkt 2 lit. b), oraz organy publiczne uprawnione do rejestracji porozumienia, o którym mowa w art. 2 ust. 2 pkt 3

Osobami uprawnionymi do sporządzania dokumentów urzędowych, o których mowa w art. 2 ust. 2 pkt 2 lit. b), są notariusze (*notaires*).

Osobami uprawnionymi do rejestrowania porozumień, o których mowa w art. 2 ust. 2 pkt 3, są notariusze i sekretarze sądowi (*greffiers*).

Art. 103 ust. 1 lit. a) (część 2) – organy administracyjne przyznające pomoc prawną, o której mowa w art. 74 ust. 2

Biuro ds. pomocy prawnej (*bureau d'aide juridictionnelle*) przy jednolitym sądzie powszechnym (*tribunal judiciaire*), będącym połączeniem sądu instancji i wielkiej instancji, w miejscu zamieszkania wnioskodawcy lub biuro działające przy sądzie właściwym do rozpoznania sprawy.

W ramach odstępstwa od powyższej zasady takie biura działają również przy następujących sądach:

Sąd Kasacyjny (*Cour de cassation*)

Rada Stanu (*Conseil d'État*)

Krajowy Sąd ds. Prawa do Azylu (*Cour nationale du droit d'asile*).

Art. 103 ust. 1 lit. b) (część 1) – sądy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących orzeczeń, o których mowa w art. 36 ust. 1, oraz sądy i organy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących dokumentów urzędowych lub porozumień, o których mowa w art. 66

Wydawanie zaświadczeń – zgodnie z art. 36 – dotyczących orzeczeń w sprawach małżeńskich, orzeczeń w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej lub orzeczeń zarządzających powrót dziecka:

– dyrektor sekretariatu (*directeur de greffe*) sądu, który wydał orzeczenie lub zatwierdził porozumienie.

Wydawanie zaświadczeń dotyczących orzeczeń zgodnie z art. 66:

– prezes jednolitego sądu powszechnego (sędzia, z upoważnienia).

Art. 103 ust. 1 lit. b) (część 2) – sądy właściwe do dokonywania sprostowania zaświadczeń, o którym mowa w art. 37 ust. 1 i art. 48 ust. 1 oraz sądy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących braku lub ograniczenia wykonalności orzeczenia, w odniesieniu do którego wydano zaświadczenie, o których mowa w art. 49; jak również sądy i organy właściwe do dokonywania sprostowania zaświadczeń wydanych na podstawie art. 66 ust. 1, o których mowa w art. 67 ust. 1

Sąd właściwy w zakresie sprostowywania zaświadczeń, o czym mowa w art. 37 ust. 1: dyrektor sekretariatu lub sąd, który wydał zaświadczenie.

Sąd właściwy w zakresie sprostowywania zaświadczeń, o czym mowa w art. 48 ust. 1: organ, który wydał zaświadczenie.

Sąd właściwy w zakresie wydania zaświadczenia, o którym mowa w art. 49, dotyczącego braku lub ograniczenia wykonalności orzeczenia, w odniesieniu do którego wydano zaświadczenie: organ, który wydał zaświadczenie.

Sądy i organy właściwe do sprostowywania zaświadczeń wydanych na podstawie art. 66 ust. 1, o czym mowa w art. 67 ust. 1: prezes jednolitego sądu powszechnego (sędzia, z upoważnienia).

Art. 103 ust. 1 lit. c) – sądy właściwe do uznania orzeczenia (art. 30 ust. 3) i odmowy uznania orzeczenia (art. 40 ust. 2), jak również sądy i organy właściwe do odmowy wykonania, do rozpoznania odwołania lub środka zaskarżenia oraz dalszego odwołania lub dalszego środka zaskarżenia, o których mowa w art. 58 ust. 1, art. 61 ust. 2 i art. 62

Sąd właściwy do uznania orzeczenia zgodnie z art. 30 ust. 3: prezes jednolitego sądu powszechnego lub osoba przez niego upoważniona.

Sąd właściwy do odmowy uznania orzeczenia zgodnie z art. 40 ust. 2: prezes jednolitego sądu powszechnego lub osoba przez niego upoważniona.

Sąd właściwy do rozpoznawania wniosków o odmowę wykonania, odwołań lub środków zaskarżenia oraz dalszych odwołań lub środków zaskarżenia, o których mowa w art. 58 ust. 1, art. 61 ust. 2 i art. 62: prezes jednolitego sądu powszechnego lub osoba przez niego upoważniona.

Art. 103 ust. 1 lit. d) – organy właściwe w zakresie wykonania, o których mowa w art. 52

Prezes jednolitego sądu powszechnego lub osoba przez niego upoważniona.

Art. 103 ust. 1 lit. e) – procedury odwoławcze od orzeczenia rozstrzygającego wniosek o odmowę wykonania orzeczenia, o których mowa w art. 61 i 62

We Francji odwołania wnoszą się do sądu apelacyjnego (*cour d'appel*).

Jeżeli wydania zaświadczenia dotyczącego orzeczenia sądu francuskiego nie odmówił sędzia, można się odwołać do prezesa jednolitego sądu powszechnego. Prezes jednolitego sądu powszechnego wydaje prawomocne orzeczenie w przedmiocie takiego wniosku po wysłuchaniu lub wezwaniu do stawiennictwa wnioskodawcy oraz zainteresowanego organu (art. 509-7 kodeksu postępowania cywilnego).

Ewentualne dalsze odwołanie (art. 62) rozpoznaje Sąd Kasacyjny.

Art. 103 ust. 1 lit. f) – nazwy i adresy organów centralnych wyznaczonych do pomocy w stosowaniu rozporządzenia w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej oraz sposoby kontaktowania się z nimi. W przypadku gdy wyznaczono więcej niż jeden organ centralny, należy wskazać właściwość miejscową i rzeczową każdego organu centralnego, w sposób zgodny z art. 76

W odniesieniu do całego rozporządzenia, z wyjątkiem umieszczenia dziecka w innym państwie członkowskim

Ministère de la Justice (Ministerstwo Sprawiedliwości)

Direction des affaires civiles et du sceau (Dyrekcja Spraw Cywilnych i Pieczęci)

Département de l'Entraide, du droit international privé et européen, DEDIPE (Departament ds. Wzajemnej Pomocy, Prawa Prywatnego Międzynarodowego i Prawa Europejskiego)

13 place Vendôme

75042 Paris Cedex 01

E-mail: entraide-civile-internationale@justice.gouv.fr

Tel.: +33 144776105

W odniesieniu do umieszczeń transgranicznych

Ministère de la Justice (Ministerstwo Sprawiedliwości)

Direction de la Protection Judiciaire de la Jeunesse (Dyrekcja ds. Ochrony Sądowej Młodzieży)

Bureau des affaires judiciaires et de la législation (Biuro Prawne i Legislacyjne)

Adres pocztowy: 13, place Vendôme – 75042 Paris Cedex 01

Adres biura: Le Millénaire, 35 rue de la gare – 75019 Paris

Tel.: +33 170228984

lub +33 170227582

E-mail: saei.dpjj@justice.gouv.fr

Art. 103 ust. 1 lit. g) – w stosownych przypadkach kategorii bliskich krewnych, oprócz rodziców, u których dziecko może zostać umieszczone na terytorium danego państwa członkowskiego bez uprzedniej zgody tego państwa członkowskiego, o których mowa w art. 82

Nie są dopuszczone żadne inne kategorie bliskich krewnych poza rodzicami.

Art. 103 ust. 1 lit. h) – języki instytucji Unii Europejskiej inne niż język danego państwa członkowskiego dopuszczone w kontaktach z organami centralnymi, o których mowa w art. 91 ust. 3

Francuski i angielski.

Art. 103 ust. 1 lit. i) – języki dopuszczone w przypadku tłumaczeń wniosków i dodatkowych dokumentów przedłożonych na podstawie art. 80, 81 i 82 oraz treści pól tekstu dowolnego zaświadczeń, o której mowa w art. 91 ust. 2

Francuski i angielski.

Ostatnia aktualizacja: 29/08/2023

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Rozporządzenie Bruksela II ter – Sprawy małżeńskie i sprawy dotyczące odpowiedzialności rodzicielskiej (wersja przekształcona) - Chorwacja

Art. 103 ust. 1 lit. a) (część 1) – organy publiczne lub inne organy uprawnione do sporządzenia dokumentu urzędowego, o którym mowa w art. 2 ust. 2 pkt 2 lit. b), oraz organy publiczne uprawnione do rejestracji porozumienia, o którym mowa w art. 2 ust. 2 pkt 3

Art. 103 lit. a) – część pierwsza

W chorwackim systemie prawnym nie uznaje się wskazanych powyżej dokumentów urzędowych ani porozumień.

Art. 103 ust. 1 lit. a) (część 2) – organy administracyjne przyznające pomoc prawną, o której mowa w art. 74 ust. 2

Art. 103 lit. a) – część druga

Organami właściwymi do udzielenia pomocy prawnej zgodnie z art. 74 ust. 2 rozporządzenia są organy administracyjne na szczeblu żupanii i organy administracyjne miasta Zagrzebia.

Art. 103 ust. 1 lit. b) (część 1) – sądy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących orzeczeń, o których mowa w art. 36 ust. 1, oraz sądy i organy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących dokumentów urzędowych lub porozumień, o których mowa w art. 66

Art. 36 ust. 1

Sądami właściwymi do wydawania zaświadczeń, o których mowa w art. 36 ust. 1, są sądy rejonowe (*općinski sudovi*; i.p. *općinski sud*), które wydały orzeczenie, którego dotyczy dane zaświadczenie.

Art. 66

W chorwackim systemie prawnym nie uznaje się wskazanych powyżej dokumentów urzędowych ani porozumień.

Art. 103 ust. 1 lit. b) (część 2) – sądy właściwe do dokonywania sprostowania zaświadczeń, o którym mowa w art. 37 ust. 1 i art. 48 ust. 1 oraz sądy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących braku lub ograniczenia wykonalności orzeczenia, w odniesieniu do którego wydano zaświadczenie, o których mowa w art. 49; jak również sądy i organy właściwe do dokonywania sprostowania zaświadczeń wydanych na podstawie art. 66 ust. 1, o których mowa w art. 67 ust. 1

Sądami właściwymi do dokonywania sprostowania zaświadczeń, o których mowa w art. 37 ust. 1 i art. 48 ust. 1, oraz sądami i organami właściwymi do wydawania zaświadczeń dotyczących braku lub ograniczenia wykonalności orzeczenia, o których mowa w art. 49, są sądy rejonowe, które wydały orzeczenie, którego dotyczy dane zaświadczenie.

Jeżeli chodzi o powiadomienia dotyczące organów właściwych do dokonywania sprostowania dokumentów urzędowych lub porozumień zgodnie z art. 67 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2019/1111, **nie mają one zastosowania** w Chorwacji, ponieważ w Chorwacji nie funkcjonują dokumenty urzędowe ani porozumienia i chorwacki system prawny nie uznaje sporządzenia takich dokumentów ani uzgodnienia takich porozumień (zob. powiadomienie dotyczące art. 2 ust. 2 pkt 2 lit. b) i art. 2 ust. 2 pkt 3).

W związku z powyższym w Chorwacji brak jest organów właściwych do dokonywania sprostowania dokumentów urzędowych lub porozumień zgodnie z art. 67 ust. 1 rozporządzenia.

Art. 103 ust. 1 lit. c) – sądy właściwe do uznania orzeczenia (art. 30 ust. 3) i odmowy uznania orzeczenia (art. 40 ust. 2), jak również sądy i organy właściwe do odmowy wykonania, do rozpoznania odwołania lub środka zaskarżenia oraz dalszego odwołania lub dalszego środka zaskarżenia, o których mowa w art. 58 ust. 1, art. 61 ust. 2 i art. 62

Art. 30 ust. 3

W Chorwacji sądami właściwymi rzeczowo do uznawania orzeczeń wydanych przez sądy zagraniczne są sądy rejonowe [art. 18 ustawy o sądach, Narodne Novine (NN; dziennik urzędowy Republiki Chorwacji) nr 28/13, 33/15, 82/15 i 67/18].

Art. 40 ust. 2

Sądem właściwym miejscowo do uznawania i wykonywania orzeczeń wydanych przez sądy zagraniczne jest sąd, w którego okręgu znajduje się miejsce zamieszkania strony, przeciwko której wydano orzeczenie, które ma zostać uznane lub wykonane, lub sąd, w którego okręgu orzeczenie musi zostać wykonane. Jeżeli strona, przeciwko której wydano orzeczenie, które ma zostać uznane i wykonane, nie ma miejsca zamieszkania w Chorwacji i jeżeli orzeczenie nie musi zostać wykonane w Chorwacji, wniosek można wnieść do jednego z właściwych rzeczowo sądów na terytorium Chorwacji.

Strony mogą zaskarżyć postanowienie w sprawie uznania i wykonania orzeczenia sądu zagranicznego w terminie 15 dni od dnia doręczenia tego postanowienia.

Jeżeli w przedmiocie uznania orzeczenia sądu zagranicznego nie wydano żadnego prawomocnego postanowienia, dowolny sąd może rozstrzygnąć kwestię uznania takiego orzeczenia w toku postępowania jako zagadnienie wstępne, ale wyłącznie ze skutkiem dla tego postępowania.

Art. 58 ust. 1

Sądami właściwymi rzeczowo w zakresie odmowy wykonania orzeczeń sądu zagranicznego w Chorwacji są sądy rejonowe (art. 18 ustawy o sądach, NN nr 28/13, 33/15, 82/15 i 67/18).

Art. 61 ust. 2

Sądy okręgowe (*županijski sudovi*; i.p. *županijski sud*) rozpoznają środki zaskarżenia od wszystkich orzeczeń sądów rejonowych w sprawach cywilnych.

Art. 62

Od orzeczenia sądu okręgowego przysługuje środek zaskarżenia w postaci skargi kasacyjnej, którą można wnieść za zgodą Sądu Najwyższego (Vrhovni sud) w przypadku wystąpienia szczególnie istotnej kwestii dotyczącej przepisów prawa materialnego lub procesowego.

Art. 103 ust. 1 lit. d) – organy właściwe w zakresie wykonania, o których mowa w art. 52

Sądami właściwymi rzeczowo w zakresie wykonania orzeczeń sądu zagranicznego w Chorwacji są sądy rejonowe (art. 18 ustawy o sądach, NN nr 28/13, 33/15, 82/15 i 67/18).

Art. 103 ust. 1 lit. e) – procedury odwoławcze od orzeczenia rozstrzygającego wniosek o odmowę wykonania orzeczenia, o których mowa w art. 61 i 62

Środkiem zaskarżenia, który przysługuje od postanowienia dotyczącego wniosku o odmowę wykonania, jest apelacja do sądu okręgowego (sądami właściwymi rzeczowo w tym zakresie są sądy okręgowe w Puli, Splicie i Zagrzebiu).

Dopuszczalny jest również nadzwyczajny środek zaskarżenia w postaci skargi kasacyjnej.

Art. 103 ust. 1 lit. f) – nazwy i adresy organów centralnych wyznaczonych do pomocy w stosowaniu rozporządzenia w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej oraz sposoby kontaktowania się z nimi. W przypadku gdy wyznaczono więcej niż jeden organ centralny, należy wskazać właściwość miejscową i rzeczową każdego organu centralnego, w sposób zgodny z art. 76

Organem centralnym wyznaczonym do udzielania pomocy w stosowaniu rozporządzenia jest Ministerstwo Pracy, Systemu Emerytalnego, Rodziny i Polityki Społecznej (Ministarstvo rada, mirovinskoga sustava, obitelji i socijalne politike).

Dane adresowe i kontaktowe organu centralnego:

Ulica grada Vukovara 78

10000 Zagreb, Chorwacja

E-mail: pisarnica@mrosp.hr

Tel.: + 385 1 5557 015, + 385 1 5557 363

Art. 103 ust. 1 lit. g) – w stosownych przypadkach kategorii bliskich krewnych, oprócz rodziców, u których dziecko może zostać umieszczone na terytorium danego państwa członkowskiego bez uprzedniej zgody tego państwa członkowskiego, o których mowa w art. 82

Zgodnie z art. 82 zgoda właściwego organu chorwackiego nie jest wymagana do umieszczenia dziecka u rodziców lub bliskich krewnych. Do celów art. 82 ust. 2 rozporządzenia Rady (UE) 2019/1111 za bliskich krewnych uznaje się dziadków, wujostwo/stryjostwo, rodzeństwo rodzone/przyrodnie oraz dzieci rodzeństwa rodzonego/przyrodniego.

Art. 103 ust. 1 lit. h) – języki instytucji Unii Europejskiej inne niż język danego państwa członkowskiego dopuszczone w kontaktach z organami centralnymi, o których mowa w art. 91 ust. 3

Ministerstwo Pracy, Systemu Emerytalnego, Rodziny i Polityki Społecznej, które pełni funkcję chorwackiego organu centralnego, dopuszcza powiadomienia zarówno w języku chorwackim, jak i w języku angielskim na potrzeby komunikacji z organami centralnymi innych państw członkowskich.

Art. 103 ust. 1 lit. i) – języki dopuszczone w przypadku tłumaczeń wniosków i dodatkowych dokumentów przedłożonych na podstawie art. 80, 81 i 82 oraz treści pół tekstu dowolnego zaświadczeń, o której mowa w art. 91 ust. 2

Do wniosku i wszelkich dodatkowych dokumentów należy dołączyć tłumaczenie na język chorwacki będący językiem urzędowym państwa członkowskiego, do którego skierowano wniosek.

Ostatnia aktualizacja: 24/07/2023

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Rozporządzenie Bruksela II ter – Sprawy małżeńskie i sprawy dotyczące odpowiedzialności rodzicielskiej (wersja przekształcona) - Włochy

Art. 103 ust. 1 lit. a) (część 1) – organy publiczne lub inne organy uprawnione do sporządzenia dokumentu urzędowego, o którym mowa w art. 2 ust. 2 pkt 2 lit. b), oraz organy publiczne uprawnione do rejestracji porozumienia, o którym mowa w art. 2 ust. 2 pkt 3

a) Organy, o których mowa w art. 2 ust. 2 pkt 2 lit. b) i w art. 2 ust. 2 pkt 3

– Organy publiczne lub inne organy uprawnione do sporządzania dokumentów urzędowych, o których mowa w art. 2 ust. 2 pkt 2 lit. b): **notariusz (notaio), urzędnik stanu cywilnego (ufficiale dello stato civile), organ sądowy (autorità giudiziaria).**

– Organy publiczne uprawnione do rejestrowania porozumień, o których mowa w art. 2 ust. 2 pkt 3: **urzędnik stanu cywilnego, organ sądowy (sąd niższego rzędu – Tribunale i prokuratura – Procura della Repubblica).**

Art. 103 ust. 1 lit. a) (część 2) – organy administracyjne przyznające pomoc prawną, o której mowa w art. 74 ust. 2

a) Organy, o których mowa w art. 74 ust. 2

– Organy administracyjne przyznające pomoc prawną, o której mowa w art. 74 ust. 2: **brak.**

Art. 103 ust. 1 lit. b) (część 1) – sądy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących orzeczeń, o których mowa w art. 36 ust. 1, oraz sądy i organy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących dokumentów urzędowych lub porozumień, o których mowa w art. 66

b) sądy i organy właściwe do wydawania zaświadczeń, o których mowa w art. 36 ust. 1 oraz art. 66, oraz sądy właściwe do dokonywania sprostowania zaświadczeń, o czym mowa w art. 37 ust. 1, art. 48 ust. 1, 49 i art. 66 ust. 3 w związku z art. 37 ust. 1

– Sądy i organy właściwe do wydawania zaświadczeń, o których mowa w art. 36 ust. 1 i w art. 66: **sąd niższego rzędu, prokuratura, urzędnik stanu cywilnego.**

– Sądy właściwe do dokonywania sprostowania zaświadczeń, o którym mowa w art. 37 ust. 1 i art. 48 ust. 1, oraz organy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących braku lub ograniczenia wykonalności orzeczenia, w odniesieniu do którego wydano zaświadczenie, o których mowa w art. 49: **sąd niższego rzędu, prokuratura i urzędnik stanu cywilnego.**

Art. 103 ust. 1 lit. b) (część 2) – sądy właściwe do dokonywania sprostowania zaświadczeń, o którym mowa w art. 37 ust. 1 i art. 48 ust. 1 oraz sądy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących braku lub ograniczenia wykonalności orzeczenia, w odniesieniu do którego wydano zaświadczenie, o których mowa w art. 49; jak również sądy i organy właściwe do dokonywania sprostowania zaświadczeń wydanych na podstawie art. 66 ust. 1, o których mowa w art. 67 ust. 1

– **Sądy właściwe w zakresie sprostowywania zaświadczeń, o czym mowa w art. 37 ust. 1 i art. 48 ust. 1:** sąd niższego rzędu, prokuratura i urzędnik stanu cywilnego.

– **Sądy właściwe w zakresie wydania zaświadczenia, o którym mowa w art. 49, dotyczącego zawieszenia lub ograniczenia wykonalności orzeczenia, w odniesieniu do którego wydano zaświadczenie** sąd niższego rzędu.

– **Sądy lub organy właściwe w zakresie sprostowywania zaświadczeń wydanych na podstawie art. 66 ust. 1, o czym mowa w art. 67 ust. 1:** sąd niższego rzędu, prokuratura i urzędnik stanu cywilnego.

Art. 103 ust. 1 lit. c) – sądy właściwe do uznania orzeczenia (art. 30 ust. 3) i odmowy uznania orzeczenia (art. 40 ust. 2), jak również sądy i organy właściwe do odmowy wykonania, do rozpoznania odwołania lub środka zaskarżenia oraz dalszego odwołania lub dalszego środka zaskarżenia, o których mowa w art. 58 ust. 1, art. 61 ust. 2 i art. 62

c) sądy, o których mowa w art. 30 ust. 3, art. 52, art. 40 ust. 1, art. 58 ust. 1 i art. 62, a także sądy, o których mowa w art. 61 ust. 2

– Sądy, o których mowa w art. 30 ust. 3, art. 52, art. 40 ust. 1, art. 58 ust. 1 i art. 62, a także organy i sądy, o których mowa w art. 61 ust. 2: **sąd niższego rzędu i sąd apelacyjny (Corte di Appello).**

– Sądy, o których mowa w art. 62: **Sąd Kasacyjny (Corte di Cassazione).**

Art. 103 ust. 1 lit. d) – organy właściwe w zakresie wykonania, o których mowa w art. 52

d) organy właściwe w zakresie wykonania, o których mowa w art. 52:

sąd niższego rzędu i sąd apelacyjny.

Art. 103 ust. 1 lit. e) – procedury odwoławcze od orzeczenia rozstrzygającego wniosek o odmowę wykonania orzeczenia, o których mowa w art. 61 i 62

e) środki zaskarżenia, o których mowa w art. 61 i 62:

w odniesieniu do art. 61 – sprawę wnosi się do właściwego miejscowo sądu apelacyjnego; w odniesieniu do art. 62 – środek zaskarżenia wnosi się do Najwyższego Sądu Kasacyjnego (Corte Suprema di Cassazione).

Art. 103 ust. 1 lit. f) – nazwy i adresy organów centralnych wyznaczonych do pomocy w stosowaniu rozporządzenia w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej oraz sposoby kontaktowania się z nimi. W przypadku gdy wyznaczono więcej niż jeden organ centralny, należy wskazać właściwość miejscową i rzeczową każdego organu centralnego, w sposób zgodny z art. 76

f) nazwy i adresy organów centralnych wyznaczonych zgodnie z art. 76 oraz sposoby kontaktowania się z nimi

Organem centralnym właściwym dla całych Włoch jest Departament ds. Wymiaru Sprawiedliwości dla Nieletnich i Sprawiedliwości Społecznej (Dipartimento per la Giustizia Minorile e di Comunità)

Via Damiano Chiesa, 24

00136 Roma

Tel.: +39 06 68188326; 06 68188331; 06 68188335

Faks: +39 06 68808085

E-mail: [✉ autoritacentrali.dgmc@giustizia.it](mailto:autoritacentrali.dgmc@giustizia.it)

Certyfikowany adres e-mail: [✉ prot.dgmc@giustiziacert.it](mailto:prot.dgmc@giustiziacert.it)

Art. 103 ust. 1 lit. g) – w stosownych przypadkach kategorii bliskich krewnych, oprócz rodziców, u których dziecko może zostać umieszczone na terytorium danego państwa członkowskiego bez uprzedniej zgody tego państwa członkowskiego, o których mowa w art. 82

We Włoszech nie przewidziano żadnych kategorii krewnych innych niż rodzice, w przypadku których umieszczenie dzieci nie wymaga zezwolenia.

Art. 103 ust. 1 lit. h) – języki instytucji Unii Europejskiej inne niż język danego państwa członkowskiego dopuszczone w kontaktach z organami centralnymi, o których mowa w art. 91 ust. 3

h) języki dopuszczone w kontaktach z organami centralnymi zgodnie z art. 91 ust. 3:

włoski, angielski i francuski.

Art. 103 ust. 1 lit. i) – języki dopuszczone w przypadku tłumaczeń wniosków i dodatkowych dokumentów przedłożonych na podstawie art. 80, 81 i 82 oraz treści pół tekstu dowolnego zaświadczeń, o której mowa w art. 91 ust. 2

i) języki dopuszczone w przypadku tłumaczeń na podstawie art. 80 ust. 3, art. 81 ust. 2, art. 82 ust. 4 i art. 91 ust. 2:

nie przekazano informacji.

Ostatnia aktualizacja: 11/07/2023

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Rozporządzenie Bruksela II ter – Sprawy małżeńskie i sprawy dotyczące odpowiedzialności rodzicielskiej (wersja przekształcona) - Litwa

Art. 103 ust. 1 lit. a) (część 1) – organy publiczne lub inne organy uprawnione do sporządzenia dokumentu urzędowego, o którym mowa w art. 2 ust. 2 pkt 2 lit. b), oraz organy publiczne uprawnione do rejestracji porozumienia, o którym mowa w art. 2 ust. 2 pkt 3

Organami właściwymi, o których mowa w art. 2 ust. 2 pkt 2 lit. b) rozporządzenia („dokument urzędowy”), są notariusze. Informacje na temat notariuszy prowadzących działalność w Republice Litewskiej można znaleźć na stronie internetowej Litewskiej Izby Notarialnej:

w języku litewskim: [✉ https://www.notarurumai.lt/notarai/4](https://www.notarurumai.lt/notarai/4);

w języku angielskim: [✉ https://www.notarurumai.lt/en/notaries/35](https://www.notarurumai.lt/en/notaries/35).

„Porozumienia”, o których mowa w art. 2 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia, nie są aktualnie przewidziane w litewskim prawie krajowym.

Art. 103 ust. 1 lit. a) (część 2) – organy administracyjne przyznające pomoc prawną, o której mowa w art. 74 ust. 2

Organem udzielającym pomocy prawnej, o którym mowa w art. 74 ust. 2 rozporządzenia, jest Służba Państwowej Pomocy Prawnej (Valstybės garantuojamos teisinės pagalbos tarnyba) („służba”). Wnioski o udzielenie dodatkowej państwowej pomocy prawnej składa się w wydziałach terytorialnych służby:

Oddział w Wilnie (Odminių g. 3, Vilnius; tel. (+370) 700 00 211);

Oddział w Kownie (Kęstučio g. 21, Kaunas; tel. (+370) 700 00 177);

Oddział w Kłajpedzie (Vilties g. 10, Klaipėda; tel. (+370) 700 00 191);

Oddział w Szawlach (Vasario 16-osios g. 49, Šiauliai; tel. (+370) 700 00 214);

Informacje na temat gmin obsługiwanych przez wydziały terytorialne służby można znaleźć na jej stronie internetowej:

w języku litewskim: [✉ https://vgtpt.lrv.lt/lt/nuorodos/veiklos-teritorijos](https://vgtpt.lrv.lt/lt/nuorodos/veiklos-teritorijos);

w języku angielskim: [✉ https://vgtpt.lrv.lt/uploads/vgtpt/documents/files/Kur%20teikiama%20ATP%20EN.pdf](https://vgtpt.lrv.lt/uploads/vgtpt/documents/files/Kur%20teikiama%20ATP%20EN.pdf).

Art. 103 ust. 1 lit. b) (część 1) – sądy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących orzeczeń, o których mowa w art. 36 ust. 1, oraz sądy i organy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących dokumentów urzędowych lub porozumień, o których mowa w art. 66

Sąd rejonowy (*apylinkės teismas*), który wydał dane orzeczenie, jest właściwy do wydania zaświadczenia na podstawie art. 36 ust. 1 lit. a) i b), natomiast wydanie zaświadczenia na podstawie art. 36 ust. 1 lit. c) należy do kompetencji Sądu Okręgowego (*apygardos teismas*) w Wilnie.

Informacje na temat litewskich sądów i ich właściwości miejscowej można znaleźć na stronie internetowej poświęconej sądom litewskim:

w języku litewskim: [✉ https://www.teismai.lt/lt/visuomenei-ir-ziniasklaidai/teismai-ir-teisejai/teismu-kontaktai/1700](https://www.teismai.lt/lt/visuomenei-ir-ziniasklaidai/teismai-ir-teisejai/teismu-kontaktai/1700);

w języku angielskim: [✉ https://www.lsa.lt/en/alal-members/](https://www.lsa.lt/en/alal-members/).

Wydawanie zaświadczeń na podstawie art. 66 rozporządzenia należy do kompetencji notariuszy, którzy poświadczyli odpowiednie dokumenty urzędowe. Dokonywanie sprostowania zaświadczeń na podstawie art. 67 ust. 1 rozporządzenia należy do kompetencji notariuszy, którzy poświadczyli odpowiednie dokumenty urzędowe.

Art. 103 ust. 1 lit. b) (część 2) – sądy właściwe do dokonywania sprostowania zaświadczeń, o którym mowa w art. 37 ust. 1 i art. 48 ust. 1 oraz sądy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących braku lub ograniczenia wykonalności orzeczenia, w odniesieniu do którego wydano zaświadczenie, o których mowa w art. 49; jak również sądy i organy właściwe do dokonywania sprostowania zaświadczeń wydanych na podstawie art. 66 ust. 1, o których mowa w art. 67 ust. 1

Sądem właściwym do dokonania sprostowania zaświadczenia na podstawie art. 37 ust. 1 rozporządzenia jest sąd rejonowy, który wydał orzeczenie, lub Sąd Okręgowy w Wilnie.

Sądem właściwym do dokonania sprostowania zaświadczenia na podstawie art. 48 ust. 1 rozporządzenia jest sąd rejonowy, który wydał orzeczenie.

Sądem właściwym do wydania zaświadczenia dotyczącego braku lub ograniczenia wykonalności na podstawie art. 49 rozporządzenia jest sąd rejonowy.

Informacje na temat litewskich sądów i ich właściwości miejscowej można znaleźć na stronie internetowej poświęconej sądom litewskim:

w języku litewskim: [✉ https://www.teismai.lt/lt/visuomenei-ir-ziniasklaidai/teismai-ir-teisejai/teismu-kontaktai/1700](https://www.teismai.lt/lt/visuomenei-ir-ziniasklaidai/teismai-ir-teisejai/teismu-kontaktai/1700);

w języku angielskim: [✉ https://www.lsa.lt/en/alal-members/](https://www.lsa.lt/en/alal-members/).

Wydawanie zaświadczeń na podstawie art. 66 rozporządzenia należy do kompetencji notariuszy, którzy poświadczyli odpowiednie dokumenty urzędowe. Dokonywanie sprostowania zaświadczeń na podstawie art. 67 ust. 1 rozporządzenia należy do kompetencji notariuszy, którzy poświadczyli odpowiednie dokumenty urzędowe.

Art. 103 ust. 1 lit. c) – sądy właściwe do uznania orzeczenia (art. 30 ust. 3) i odmowy uznania orzeczenia (art. 40 ust. 2), jak również sądy i organy właściwe do odmowy wykonania, do rozpoznania odwołania lub środka zaskarżenia oraz dalszego odwołania lub dalszego środka zaskarżenia, o których mowa w art. 58 ust. 1, art. 61 ust. 2 i art. 62

Sądem właściwym do celów art. 30 ust. 3 rozporządzenia jest Sąd Apelacyjny Litwy (Lietuvos apeliacinis teismas).

Sądem właściwym, o którym mowa w art. 40 ust. 2 rozporządzenia, jest Sąd Apelacyjny Litwy.

Właściwe organy lub sądy, o których mowa w art. 58 ust. 1 rozporządzenia:

Sąd Apelacyjny Litwy, jeżeli podstawę wniosku o odmowę wykonania stanowią art. 39 rozporządzenia lub inne przesłanki określone w rozporządzeniu; komornicy, jeżeli podstawą wniosku o odmowę wykonania są inne przesłanki przewidziane w prawie krajowym dopuszczalne na mocy rozporządzenia.

Sądy właściwe, o których mowa w art. 61 ust. 2:

Sąd Apelacyjny Litwy, jeżeli podstawę wniosku o odmowę wykonania stanowią art. 39 rozporządzenia lub inne przesłanki określone w rozporządzeniu; sądy rejonowe działające za pośrednictwem komorników wykonujących dane orzeczenie, jeżeli podstawą wniosku o odmowę wykonania są inne przesłanki przewidziane w prawie krajowym dopuszczalne na mocy rozporządzenia.

Sądy właściwe, o których mowa w art. 62 ust. 2:

Sąd Najwyższy Litwy (Lietuvos Aukščiausiasis Teismas), jeżeli podstawę wniosku o odmowę wykonania stanowią art. 39 rozporządzenia lub inne przesłanki określone w rozporządzeniu;

sądy rejonowe, a następnie Sąd Najwyższy Litwy, jeżeli podstawą wniosku o odmowę wykonania są inne przesłanki przewidziane w prawie krajowym, dopuszczalne na mocy rozporządzenia.

Art. 103 ust. 1 lit. d) – organy właściwe w zakresie wykonania, o których mowa w art. 52

Organami właściwymi w zakresie wykonania, o których mowa w art. 52 rozporządzenia, są komornicy. Informacje na temat komorników prowadzących działalność na Litwie i ich właściwości miejscowej opublikowano na stronie internetowej Litewskiej Izby Komorniczej:

w języku litewskim: <https://www.antstoliurumai.lt/lt/antstoliu-paieska>;

w języku angielskim: <https://www.antstoliurumai.lt/lt/antstoliu-paieska>.

Art. 103 ust. 1 lit. e) – procedury odwoławcze od orzeczenia rozstrzygającego wniosek o odmowę wykonania orzeczenia, o których mowa w art. 61 i 62

Postępowania odwoławcze, o których mowa w art. 61:

Jeżeli podstawę wniosku o odmowę wykonania stanowią art. 39 rozporządzenia lub inne przesłanki określone w rozporządzeniu – wniosek o ponowne zbadanie orzeczenia (*prašymas peržiūrėti*) Sądu Apelacyjnego Litwy dotyczącego wniosku o odmowę wykonania, który można wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia stronie stosownego orzeczenia. Wspomniany wniosek rozpoznaje trzyosobowy skład sędziowski, w którym zasiadają sędziowie Sądu Apelacyjnego Litwy. Przy rozpoznawaniu tego rodzaju wniosków stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące rozpoznawania skarg indywidualnych. Niezależnie od sytuacji, orzeczenie w tej sprawie wydaje sąd, który rozpoznał wniosek o ponowne zbadanie orzeczenia dotyczącego wniosku o odmowę wykonania. Orzeczenie takie staje się prawomocne w dniu jego wydania.

Jeżeli podstawą wniosku o odmowę wykonania są inne przesłanki przewidziane w prawie krajowym, dopuszczalne na mocy rozporządzenia – skarga na czynności komornika w postaci postanowienia dotyczącego wniosku o odmowę wykonania, którą można wnieść do odpowiedniego komornika w terminie 20 dni od dnia, w którym osoba wnosząca skargę powzięła lub powinna była powziąć wiadomość o wydaniu przez tego komornika postanowienia dotyczącego wniosku o odmowę wykonania, ale nie później niż w terminie 90 dni od dnia dokonania czynności będącej przedmiotem skargi. Komornik rozpatruje skargę w terminie pięciu dni roboczych od dnia jej otrzymania i wydaje postanowienie w jej przedmiocie. Jeżeli komornik oddali skargę w całości lub w części, skargę wraz z postanowieniem komornika przekazuje się do sądu rejonowego właściwego miejscowo dla siedziby kancelarii danego komornika najpóźniej w dniu roboczym następującym po dniu wydania postanowienia.

Postępowania odwoławcze, o których mowa w art. 62:

Jeżeli podstawę wniosku o odmowę wykonania stanowią art. 39 rozporządzenia lub inne przesłanki określone w rozporządzeniu, od orzeczenia Sądu Apelacyjnego Litwy dotyczącego wniosku o odmowę wykonania przysługuje skarga kasacyjna zgodnie z przepisami regulującymi przebieg postępowania przed sądem kasacyjnym. Skargę kasacyjną do Sądu Najwyższego Litwy można wnieść w terminie trzech miesięcy od dnia wydania zaskarżonego orzeczenia.

Jeżeli podstawą wniosku o odmowę wykonania są inne przesłanki przewidziane w prawie krajowym dopuszczalne na mocy rozporządzenia, na orzeczenie sądu rejonowego w przedmiocie postanowienia komornika dotyczącego wniosku o odmowę wykonania można wnieść odrębne zażalenie w terminie siedmiu dni roboczych od dnia doręczenia tego orzeczenia stronie. Wspomniane odrębne zażalenie skierowane do sądu okręgowego wnosi się za pośrednictwem sądu rejonowego, który wydał zaskarżone orzeczenie. Od orzeczenia sądu okręgowego dotyczącego odrębnego zażalenia na orzeczenie sądu rejonowego przysługuje skarga kasacyjna zgodnie z przepisami regulującymi przebieg postępowania przed sądem kasacyjnym. Skargę kasacyjną do Sądu Najwyższego Litwy można wnieść w terminie trzech miesięcy od dnia wydania zaskarżonego orzeczenia.

Art. 103 ust. 1 lit. f) – nazwy i adresy organów centralnych wyznaczonych do pomocy w stosowaniu rozporządzenia w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej oraz sposoby kontaktowania się z nimi. W przypadku gdy wyznaczono więcej niż jeden organ centralny, należy wskazać właściwość miejscową i rzeczową każdego organu centralnego, w sposób zgodny z art. 76

Nazwy i adresy organów centralnych wyznaczonych na podstawie art. 76 rozporządzenia i sposoby komunikowania się z nimi:

Organem centralnym odpowiedzialnym za przekazywanie informacji o krajowych przepisach, procedurach i usługach dostępnych w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, o którym mowa w art. 77 ust. 1 rozporządzenia, jest Ministerstwo Sprawiedliwości Republiki Litewskiej; adres: Gedimino pr. 30, 01104 Vilnius; tel.: (+370 5) 266 29 81; faks: (+370 5) 262 59 40; e-mail: rastine@tm.lt; informacje są przekazywane pocztą tradycyjną i elektroniczną; dodatkowe informacje w języku litewskim można znaleźć na stronie internetowej Ministerstwa Sprawiedliwości: <https://tm.lrv.lt/lt/>; w języku angielskim: <https://tm.lrv.lt/en>.

Państwowa Służba ds. Ochrony Praw Dziecka i Przystosowania Dzieci przy Ministerstwie Zabezpieczenia Społecznego i Pracy (Valstybės vaiko teisių apsaugos ir įvaikinimo tarnyba prie Socialinės apsaugos ir darbo ministerijos) jest organem centralnym odpowiedzialnym za wykonywanie pozostałych obowiązków powierzonych organom centralnym zgodnie z rozporządzeniem; adres: Labdarių g. 8, 01120 Vilnius; tel.: (+370 5) 231 0928; e-mail: info@vaikoteises.lt; informacje są przekazywane pocztą tradycyjną i elektroniczną; dodatkowe informacje w języku litewskim można znaleźć na stronie internetowej Państwowej Służby ds. Ochrony Praw Dziecka i Przystosowania Dzieci przy Ministerstwie Zabezpieczenia Społecznego i Pracy: <https://vaikoteises.lt/>; w języku angielskim: <https://vaikoteises.lrv.lt/en>.

Art. 103 ust. 1 lit. g) – w stosownych przypadkach kategorii bliskich krewnych, oprócz rodziców, u których dziecko może zostać umieszczone na terytorium danego państwa członkowskiego bez uprzedniej zgody tego państwa członkowskiego, o których mowa w art. 82

W prawie litewskim nie przewidziano kategorii bliskich krewnych, o których mowa w art. 82 ust. 2, w przypadku których uzyskanie zgody litewskiego właściwego organu na umieszczenie dziecka nie byłoby wymagane.

Art. 103 ust. 1 lit. h) – języki instytucji Unii Europejskiej inne niż język danego państwa członkowskiego dopuszczone w kontaktach z organami centralnymi, o których mowa w art. 91 ust. 3

Na potrzeby kontaktów z organami centralnymi zgodnie z art. 91 ust. 3 dopuszcza się możliwość posługiwania językami angielskim i litewskim.

Art. 103 ust. 1 lit. i) – języki dopuszczone w przypadku tłumaczeń wniosków i dodatkowych dokumentów przedłożonych na podstawie art. 80, 81 i 82 oraz treści pól tekstu dowolnego zaświadczeń, o której mowa w art. 91 ust. 2

Językiem dopuszczalnym do celów związanych z tłumaczeniami dokonywanymi zgodnie z art. 80 ust. 3, art. 81 ust. 2, art. 82 ust. 4 i art. 91 ust. 2 jest język litewski.

Ostatnia aktualizacja: 26/07/2023

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Rozporządzenie Bruksela II ter – Sprawy małżeńskie i sprawy dotyczące odpowiedzialności rodzicielskiej (wersja przekształcona) - Luksemburg

Art. 103 ust. 1 lit. a) (część 1) – organy publiczne lub inne organy uprawnione do sporządzenia dokumentu urzędowego, o którym mowa w art. 2 ust. 2 pkt 2 lit. b), oraz organy publiczne uprawnione do rejestracji porozumienia, o którym mowa w art. 2 ust. 2 pkt 3

Organ uprawniony do sporządzenia dokumentu urzędowego, o którym mowa w art. 2 ust. 2 pkt 2 lit. b)

Wszyscy notariusze stowarzyszeni w Izbie Notarialnej (Chambre des Notaires) Wielkiego Księstwa Luksemburga.

Organ uprawniony do rejestracji porozumienia, o którym mowa w art. 2 ust. 2 pkt 3

Nie dotyczy.

Art. 103 ust. 1 lit. a) (część 2) – organy administracyjne przyznające pomoc prawną, o której mowa w art. 74 ust. 2

Nie dotyczy.

Art. 103 ust. 1 lit. b) (część 1) – sądy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących orzeczeń, o których mowa w art. 36 ust. 1, oraz sądy i organy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących dokumentów urzędowych lub porozumień, o których mowa w art. 66

Sąd właściwy w zakresie wydania zaświadczenia dotyczącego orzeczenia zgodnie z art. 36 ust. 1

Prezes sądu okręgowego (président du Tribunal d'arrondissement).

Sąd lub organ właściwy w zakresie wydania zaświadczenia dotyczącego dokumentu urzędowego lub porozumienia, o którym mowa w art. 66

Nie dotyczy.

Art. 103 ust. 1 lit. b) (część 2) – sądy właściwe do dokonywania sprostowania zaświadczeń, o którym mowa w art. 37 ust. 1 i art. 48 ust. 1 oraz sądy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących braku lub ograniczenia wykonalności orzeczenia, w odniesieniu do którego wydano zaświadczenie, o których mowa w art. 49; jak również sądy i organy właściwe do dokonywania sprostowania zaświadczeń wydanych na podstawie art. 66 ust. 1, o których mowa w art. 67 ust. 1

Sąd właściwy w zakresie sprostowywania zaświadczeń, o których mowa w art. 37 ust. 1

Sąd wydający zaświadczenie.

Sąd właściwy w zakresie sprostowywania zaświadczeń, o których mowa w art. 48 ust. 1

Sąd wydający zaświadczenie.

Sąd właściwy w zakresie wydania zaświadczenia, o którym mowa w art. 49, dotyczącego braku lub ograniczenia wykonalności orzeczenia, w odniesieniu do którego wydano zaświadczenie

Sąd wydający zaświadczenie.

Sąd lub organ właściwy w zakresie sprostowywania zaświadczeń, o których mowa w art. 66 ust. 3 w związku z art. 37 ust. 1

Nie dotyczy.

Art. 103 ust. 1 lit. c) – sądy właściwe do uznania orzeczenia (art. 30 ust. 3) i odmowy uznania orzeczenia (art. 40 ust. 2), jak również sądy i organy właściwe do odmowy wykonania, do rozpoznania odwołania lub środka zaskarżenia oraz dalszego odwołania lub dalszego środka zaskarżenia, o których mowa w art. 58 ust. 1, art. 61 ust. 2 i art. 62

Sąd właściwy w zakresie uznania orzeczenia (art. 30 ust. 3)

Sąd okręgowy (*tribunal d'arrondissement*) właściwy do rozpoznawania spraw cywilnych.

Sąd właściwy w zakresie wykonania, o którym mowa w art. 52

Nie dotyczy.

Sąd właściwy w zakresie odmowy uznania (art. 40 ust. 2)

Sąd okręgowy właściwy do rozpoznawania spraw cywilnych.

Sąd właściwy w zakresie odmowy wykonania orzeczenia (art. 58 ust. 1)

Sąd okręgowy właściwy do rozpoznawania spraw cywilnych.

Sąd właściwy w zakresie rozpoznania środka zaskarżenia od orzeczenia rozstrzygającego wniosek o odmowę wykonania orzeczenia (art. 61 ust. 2)

Sąd apelacyjny (*cour d'appel*) właściwy do rozpoznawania spraw cywilnych.

Sąd właściwy w zakresie rozpoznania dalszego środka zaskarżenia od orzeczenia wydanego w następstwie wniesienia środka zaskarżenia w oparciu o art. 61 (art. 62)

Sąd Kasacyjny (Cour de Cassation).

Art. 103 ust. 1 lit. d) – organy właściwe w zakresie wykonania, o których mowa w art. 52

Wszyscy komornicy stowarzyszeni w Izbie Komorniczej (Chambre des huissiers) Wielkiego Księstwa Luksemburga.

Art. 103 ust. 1 lit. e) – procedury odwoławcze od orzeczenia rozstrzygającego wniosek o odmowę wykonania orzeczenia, o których mowa w art. 61 i 62

Środki zaskarżenia od orzeczenia rozstrzygającego wniosek o odmowę wykonania orzeczenia (art. 61)

Środki zaskarżenia, o których mowa w art. 61, wnoszą się:

– w Luksemburgu – do sądu apelacyjnego (*cour d'appel*) właściwego do rozpoznawania spraw cywilnych.

Środki zaskarżenia od orzeczenia wydanego w następstwie wniesienia środka zaskarżenia w oparciu o art. 61 (art. 62)

Orzeczenie wydane w następstwie rozpoznania środka zaskarżenia, o którym mowa w art. 61, można zaskarżyć:

– w Luksemburgu – wyłącznie w drodze wniesienia skargi kasacyjnej (*pourvoi en cassation*).

Art. 103 ust. 1 lit. f) – nazwy i adresy organów centralnych wyznaczonych do pomocy w stosowaniu rozporządzenia w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej oraz sposoby kontaktowania się z nimi. W przypadku gdy wyznaczono więcej niż jeden organ centralny, należy wskazać właściwość miejscową i rzeczową każdego organu centralnego, w sposób zgodny z art. 76

Jako organ centralny wyznaczono Prokuratora Generalnego:

Le Procureur Général d'Etat
Cité Judiciaire, Bâtiment CR
Plateau du Saint-Esprit
L-2080 Luksemburg
Tel.: (+352) 47 59 81 - 2393 / -2329
Faks: (+352) 47 05 50
E-mail: parquet.general@justice.etat.lu

Art. 103 ust. 1 lit. g) – w stosownych przypadkach kategorii bliskich krewnych, oprócz rodziców, u których dziecko może zostać umieszczone na terytorium danego państwa członkowskiego bez uprzedniej zgody tego państwa członkowskiego, o których mowa w art. 82

Nie dotyczy.

Art. 103 ust. 1 lit. h) – języki instytucji Unii Europejskiej inne niż język danego państwa członkowskiego dopuszczone w kontaktach z organami centralnymi, o których mowa w art. 91 ust. 3

Język francuski, język niemiecki i język angielski.

Art. 103 ust. 1 lit. i) – języki dopuszczone w przypadku tłumaczeń wniosków i dodatkowych dokumentów przedłożonych na podstawie art. 80, 81 i 82 oraz treści pól tekstu dowolnego zaświadczeń, o której mowa w art. 91 ust. 2

Język francuski i język niemiecki.

Ostatnia aktualizacja: 18/07/2023

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Rozporządzenie Bruksela II ter – Sprawy małżeńskie i sprawy dotyczące odpowiedzialności rodzicielskiej (wersja przekształcona) - Malta

Art. 103 ust. 1 lit. a) (część 1) – organy publiczne lub inne organy uprawnione do sporządzenia dokumentu urzędowego, o którym mowa w art. 2 ust. 2 pkt 2 lit. b), oraz organy publiczne uprawnione do rejestracji porozumienia, o którym mowa w art. 2 ust. 2 pkt 3

Nie dotyczy.

Art. 103 ust. 1 lit. a) (część 2) – organy administracyjne przyznające pomoc prawną, o której mowa w art. 74 ust. 2

Legal Aid Agency Malta (Biuro Pomocy Prawnej)
188/189 Triq I-Ifran, Valletta VLT1455, Malta
Telefon: +356 22471500
E-mail: info.legalaidmalta@gov.mt

Art. 103 ust. 1 lit. b) (część 1) – sądy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących orzeczeń, o których mowa w art. 36 ust. 1, oraz sądy i organy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących dokumentów urzędowych lub porozumień, o których mowa w art. 66

Sądy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących orzeczeń, o których mowa w art. 36 ust. 1: na Malcie – Wydział Rodzinny Sądu Cywilnego, na Gozo – Sąd Pokoju dla Gozo (Wydział Rodzinny w składzie orzekającym w wyższej instancji).

Sądy i organy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących dokumentów urzędowych lub porozumień, o których mowa w art. 66: nie dotyczy.

Art. 103 ust. 1 lit. b) (część 2) – sądy właściwe do dokonywania sprostowania zaświadczeń, o którym mowa w art. 37 ust. 1 i art. 48 ust. 1 oraz sądy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących braku lub ograniczenia wykonalności orzeczenia, w odniesieniu do którego wydano zaświadczenie, o których mowa w art. 49; jak również sądy i organy właściwe do dokonywania sprostowania zaświadczeń wydanych na podstawie art. 66 ust. 1, o których mowa w art. 67 ust. 1

Sądy właściwe do sprostowywania zaświadczeń, o których mowa w art. 37 ust. 1: na Malcie – Wydział Rodzinny Sądu Cywilnego, na Gozo – Sąd Pokoju dla Gozo (Wydział Rodzinny w składzie orzekającym w wyższej instancji).

Sądy właściwe do sprostowywania zaświadczeń, o których mowa w art. 48 ust. 1: na Malcie – Wydział Rodzinny Sądu Cywilnego, na Gozo – Sąd Pokoju dla Gozo (Wydział Rodzinny w składzie orzekającym w wyższej instancji).

Sądy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących braku lub ograniczenia wykonalności orzeczenia, w odniesieniu do którego wydano zaświadczenie, o których mowa w art. 49: na Malcie – Wydział Rodzinny Sądu Cywilnego, na Gozo – Sąd Pokoju dla Gozo (Wydział Rodzinny w składzie orzekającym w wyższej instancji).

Sądy i organy właściwe do sprostowywania zaświadczeń wydanych na podstawie art. 66 ust. 1, o których mowa w art. 67 ust. 1: nie dotyczy.

Art. 103 ust. 1 lit. c) – sądy właściwe do uznania orzeczenia (art. 30 ust. 3) i odmowy uznania orzeczenia (art. 40 ust. 2), jak również sądy i organy właściwe do odmowy wykonania, do rozpoznania odwołania lub środka zaskarżenia oraz dalszego odwołania lub dalszego środka zaskarżenia, o których mowa w art. 58 ust. 1, art. 61 ust. 2 i art. 62

Art. 30 ust. 3, art. 40 ust. 2 oraz art. 58 ust. 1: Sądy właściwe do uznania orzeczenia, odmowy uznania orzeczenia i odmowy wykonania: (i) na Malcie – Wydział Rodzinny Sądu Cywilnego; (ii) na Gozo – Sąd Pokoju dla Gozo (Wydział Rodzinny w składzie orzekającym w wyższej instancji).

Art. 61 ust. 2: Sądem właściwym do rozpoznania odwołania/środka zaskarżenia jest Sąd Apelacyjny.

Art. 62: Dalsze odwołania lub środki zaskarżenia nie są na Malcie możliwe, z wyjątkiem ponownego zbadania orzeczenia na podstawie rozdziału 12 art. 811 maltańskiego zbioru praw (Laws of Malta).

Art. 103 ust. 1 lit. d) – organy właściwe w zakresie wykonania, o których mowa w art. 52

Na Malcie – Wydział Rodzinny Sądu Cywilnego, na Gozo – Sąd Pokoju dla Gozo (Wydział Rodzinny w składzie orzekającym w wyższej instancji).

Art. 103 ust. 1 lit. e) – procedury odwoławcze od orzeczenia rozstrzygającego wniosek o odmowę wykonania orzeczenia, o których mowa w art. 61 i 62

Sąd Apelacyjny (dla Malty i Gozo). Dalsze odwołania lub środki zaskarżenia nie są na Malcie możliwe, z wyjątkiem ponownego zbadania orzeczenia na podstawie rozdziału 12 art. 811 maltańskiego zbioru praw (Laws of Malta).

Art. 103 ust. 1 lit. f) – nazwy i adresy organów centralnych wyznaczonych do pomocy w stosowaniu rozporządzenia w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej oraz sposoby kontaktowania się z nimi. W przypadku gdy wyznaczono więcej niż jeden organ centralny, należy wskazać właściwość miejscową i rzeczową każdego organu centralnego, w sposób zgodny z art. 76

Chief Executive Officer, Social Care Standards Authority (SCSA) 469, Bugeja Institute, Triq il-Kbira San Ġuzepp, Santa Venera SVR1012, Malta
Telefon: +356 25494000

Faks: +356 25494355

E-mail: feedback-scsa@gov.mt

Art. 103 ust. 1 lit. g) – w stosownych przypadkach kategorii bliskich krewnych, oprócz rodziców, u których dziecko może zostać umieszczone na terytorium danego państwa członkowskiego bez uprzedniej zgody tego państwa członkowskiego, o których mowa w art. 82

Nie dotyczy.

Art. 103 ust. 1 lit. h) – języki instytucji Unii Europejskiej inne niż język danego państwa członkowskiego dopuszczone w kontaktach z organami centralnymi, o których mowa w art. 91 ust. 3

Nie dotyczy. Organ centralny przyjmuje wyłącznie korespondencję w języku maltańskim lub angielskim.

Art. 103 ust. 1 lit. i) – języki dopuszczone w przypadku tłumaczeń wniosków i dodatkowych dokumentów przedłożonych na podstawie art. 80, 81 i 82 oraz treści pól tekstu dowolnego zaświadczeń, o której mowa w art. 91 ust. 2

Maltański lub angielski.

Ostatnia aktualizacja: 24/07/2023

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Rozporządzenie Bruksela II ter – Sprawy małżeńskie i sprawy dotyczące odpowiedzialności rodzicielskiej (wersja przekształcona) - Niderlandy

Art. 103 ust. 1 lit. a) (część 1) – organy publiczne lub inne organy uprawnione do sporządzenia dokumentu urzędowego, o którym mowa w art. 2 ust. 2 pkt 2 lit. b), oraz organy publiczne uprawnione do rejestracji porozumienia, o którym mowa w art. 2 ust. 2 pkt 3

Nie dotyczy.

Wyjaśnienie: w NL nie ma możliwości ustalenia kwestii wchodzących w zakres tego rozporządzenia w dokumencie urzędowym ani porozumieniu. W NL sprawy objęte zakresem rozporządzenia można uregulować wyłącznie w drodze orzeczenia sądu.

Art. 103 ust. 1 lit. a) (część 2) – organy administracyjne przyznające pomoc prawną, o której mowa w art. 74 ust. 2

Rada Pomocy Prawnej (Raad voor Rechtsbijstand).

Art. 103 ust. 1 lit. b) (część 1) – sądy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących orzeczeń, o których mowa w art. 36 ust. 1, oraz sądy i organy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących dokumentów urzędowych lub porozumień, o których mowa w art. 66

– Art. 36 ust. 1: Sędzia, który wydał wyrok, którego dotyczy dane zaświadczenie.

– Art. 66: Nie dotyczy (zob. wyjaśnienie dotyczące art. 2 ust. 2 pkt 2 lit. b) i art. 2 ust. 2 pkt 3).

Art. 103 ust. 1 lit. b) (część 2) – sądy właściwe do dokonywania sprostowania zaświadczeń, o którym mowa w art. 37 ust. 1 i art. 48 ust. 1 oraz sądy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących braku lub ograniczenia wykonalności orzeczenia, w odniesieniu do którego wydano zaświadczenie, o których mowa w art. 49; jak również sądy i organy właściwe do dokonywania sprostowania zaświadczeń wydanych na podstawie art. 66 ust. 1, o których mowa w art. 67 ust. 1

– Art. 37 ust. 1: Sędzia, który wydał wyrok, którego dotyczy dane zaświadczenie.

– Art. 48 ust. 1: Sędzia, który wydał wyrok, którego dotyczy dane zaświadczenie.

– Art. 49 ust. 1: Sędzia, który wydał wyrok, którego dotyczy dane zaświadczenie.

Art. 103 ust. 1 lit. c) – sądy właściwe do uznania orzeczenia (art. 30 ust. 3) i odmowy uznania orzeczenia (art. 40 ust. 2), jak również sądy i organy właściwe do odmowy wykonania, do rozpoznania odwołania lub środka zaskarżenia oraz dalszego odwołania lub dalszego środka zaskarżenia, o których mowa w art. 58 ust. 1, art. 61 ust. 2 i art. 62

– Art. 30 ust. 3: **Orzeczenia w dziedzinie odpowiedzialności rodzicielskiej:** sędzia rozpoznający wnioski o zastosowanie środków tymczasowych w sądzie właściwym dla miejsca zamieszkania dziecka lub – w przypadku braku takiego miejsca w Niderlandach – dla miejsca faktycznego pobytu dziecka, a w przypadku braku takiego miejsca zamieszkania lub pobytu – sędzia rozpoznający wnioski o zastosowanie środków tymczasowych w Sądzie Okręgowym w Hadze (Rechtbank Den Haag).

Orzeczenia w sprawach małżeńskich: sędzia rozpoznający wnioski o zastosowanie środków tymczasowych w sądzie właściwym dla miejsca zamieszkania wnioskodawcy lub – w przypadku braku takiego miejsca w Niderlandach – dla miejsca faktycznego pobytu wnioskodawcy w Niderlandach, a w przypadku braku takiego miejsca zamieszkania lub pobytu – sędzia rozpoznający wnioski o zastosowanie środków tymczasowych w Sądzie Okręgowym w Hadze (Rechtbank Den Haag).

– Art. 40 ust. 2: **Orzeczenia w dziedzinie odpowiedzialności rodzicielskiej:** sędzia rozpoznający wnioski o zastosowanie środków tymczasowych w sądzie właściwym dla miejsca zamieszkania dziecka lub – w przypadku braku takiego miejsca w Niderlandach – dla miejsca faktycznego pobytu dziecka, a w przypadku braku takiego miejsca zamieszkania lub pobytu – sędzia rozpoznający wnioski o zastosowanie środków tymczasowych w Sądzie Okręgowym w Hadze (Rechtbank Den Haag).

Orzeczenia w sprawach małżeńskich: sędzia rozpoznający wnioski o zastosowanie środków tymczasowych w sądzie właściwym dla miejsca zamieszkania wnioskodawcy lub – w przypadku braku takiego miejsca w Niderlandach – dla miejsca faktycznego pobytu wnioskodawcy w Niderlandach, a w przypadku braku takiego miejsca zamieszkania lub pobytu – sędzia rozpoznający wnioski o zastosowanie środków tymczasowych w Sądzie Okręgowym w Hadze (Rechtbank Den Haag).

– Art. 58 ust. 1: Sędzia rozpoznający wnioski o zastosowanie środków tymczasowych w sądzie właściwym dla miejsca zamieszkania dziecka lub – w przypadku braku takiego miejsca w Niderlandach – dla miejsca faktycznego pobytu dziecka, a w przypadku braku takiego miejsca zamieszkania lub pobytu – sędzia rozpoznający wnioski o zastosowanie środków tymczasowych w Sądzie Okręgowym w Hadze (Rechtbank Den Haag).

– Art. 61 ust. 2: Sąd apelacyjny (*gerechtshof*).

– Art. 62: Hoge Raad (Sąd Najwyższy).

Art. 103 ust. 1 lit. d) – organy właściwe w zakresie wykonania, o których mowa w art. 52

– Policja przy wsparciu prokuratury (zgodnie z art. 812 i 813 kodeksu postępowania cywilnego);

– sędzia rozpoznający wnioski o zastosowanie środków tymczasowych w sądzie właściwym dla miejsca zamieszkania dziecka lub – w przypadku braku takiego miejsca w Niderlandach – dla miejsca faktycznego pobytu dziecka, a w przypadku braku takiego miejsca zamieszkania lub pobytu – sędzia rozpoznający wnioski o zastosowanie środków tymczasowych w Sądzie Okręgowym w Hadze (Rechtbank Den Haag).

Art. 103 ust. 1 lit. e) – procedury odwoławcze od orzeczenia rozstrzygającego wniosek o odmowę wykonania orzeczenia, o których mowa w art. 61 i 62

– Art. 61: Apelacja do sądu apelacyjnego (*gerechtshof*).

– Art. 62: Skarga kasacyjna do Sądu Najwyższego (Hoge Raad).

Art. 103 ust. 1 lit. f) – nazwy i adresy organów centralnych wyznaczonych do pomocy w stosowaniu rozporządzenia w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej oraz sposoby kontaktowania się z nimi. W przypadku gdy wyznaczono więcej niż jeden organ centralny, należy wskazać właściwość miejscową i rzeczową każdego organu centralnego, w sposób zgodny z art. 76

The Department of Legal and International Affairs of the Direction Legal Youth Policy of the Ministry of Justice and Security
(Departament Spraw Prawnych i Międzynarodowych Dyrekcji ds. Młodzieży w Ministerstwie Sprawiedliwości i Bezpieczeństwa)

Turfmarkt 147

2511 DP Den Haag

PO Box 20301

2500 EH Den Haag

Telefon: +31 0 70 370 62 52.

Art. 103 ust. 1 lit. g) – w stosownych przypadkach kategorii bliskich krewnych, oprócz rodziców, u których dziecko może zostać umieszczone na terytorium danego państwa członkowskiego bez uprzedniej zgody tego państwa członkowskiego, o których mowa w art. 82

Brak (nie dotyczy).

Art. 103 ust. 1 lit. h) – języki instytucji Unii Europejskiej inne niż język danego państwa członkowskiego dopuszczone w kontaktach z organami centralnymi, o których mowa w art. 91 ust. 3

Niderlandzki i angielski.

Art. 103 ust. 1 lit. i) – języki dopuszczone w przypadku tłumaczeń wniosków i dodatkowych dokumentów przedłożonych na podstawie art. 80, 81 i 82 oraz treści pól tekstu dowolnego zaświadczeń, o której mowa w art. 91 ust. 2

Niderlandzki i angielski.

Ostatnia aktualizacja: 31/07/2023

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Rozporządzenie Bruksela II ter – Sprawy małżeńskie i sprawy dotyczące odpowiedzialności rodzicielskiej (wersja przekształcona) - Austria

Art. 103 ust. 1 lit. a) (część 1) – organy publiczne lub inne organy uprawnione do sporządzenia dokumentu urzędowego, o którym mowa w art. 2 ust. 2 pkt 2 lit. b), oraz organy publiczne uprawnione do rejestracji porozumienia, o którym mowa w art. 2 ust. 2 pkt 3

Art. 2 ust. 2 pkt 2 lit. b):

W Austrii dokumenty urzędowe w rozumieniu rozporządzenia mogą wydawać urzędy stanu cywilnego, zgodnie z § 177 ust. 2 austriackiego kodeksu cywilnego (Allgemeines Bürgerliches Gesetzbuch, ABGB), oraz sądy, zgodnie z § 190 ust. 1 ABGB (porozumienia zawarte przed sądem, niewymagające zatwierdzenia).

Art. 2 ust. 2 pkt 3:

W Austrii żadne organy publiczne ani inne organy nie są uprawnione do rejestracji porozumień w rozumieniu rozporządzenia.

Art. 103 ust. 1 lit. a) (część 2) – organy administracyjne przyznające pomoc prawną, o której mowa w art. 74 ust. 2

Art. 74 ust. 2:

W Austrii żaden organ administracyjny nie jest właściwy w rozumieniu art. 74 ust. 2.

Art. 103 ust. 1 lit. b) (część 1) – sądy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących orzeczeń, o których mowa w art. 36 ust. 1, oraz sądy i organy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących dokumentów urzędowych lub porozumień, o których mowa w art. 66

Art. 103 ust. 1 lit. b):

Sądy i organy właściwe, o których mowa w art. 36 ust. 1:

Sądami właściwymi do wydania zaświadczenia, o których mowa w art. 36 ust. 1, są sądy rejonowe na mocy § 76 austriackiej ustawy o właściwości sądów (Jurisdiktionsnorm, JN) (art. 36 ust. 1 lit. a)), na mocy § 109 JN (art. 36 ust. 1 lit. b)) lub na mocy § 109a JN (art. 36 ust. 1 lit. c)).

Sądy i organy właściwe, o których mowa w art. 66 ust. 1:

Art. 66 ust. 1 lit. a): W Austrii nie ma możliwości uzyskania rozwodu bez orzeczenia sądu.

Art. 66 ust. 1 lit. b): Właściwe w tym zakresie są sądy rejonowe przewidziane w § 109 JN.

Art. 103 ust. 1 lit. b) (część 2) – sądy właściwe do dokonywania sprostowania zaświadczeń, o którym mowa w art. 37 ust. 1 i art. 48 ust. 1 oraz sądy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących braku lub ograniczenia wykonalności orzeczenia, w odniesieniu do którego wydano zaświadczenie, o których mowa w art. 49; jak również sądy i organy właściwe do dokonywania sprostowania zaświadczeń wydanych na podstawie art. 66 ust. 1, o których mowa w art. 67 ust. 1

Sądy i organy właściwe, o których mowa w art. 67 ust. 1:

Sądami właściwymi do dokonania sprostowania zaświadczenia wydanego na podstawie art. 66 ust. 1 są sądy rejonowe przewidziane w § 109 JN.

Sądy właściwe, o których mowa w art. 37 ust. 1:

Sądami właściwymi do dokonania sprostowania zaświadczenia, o których mowa w art. 37 ust. 1, są sądy rejonowe zgłoszone zgodnie z art. 36 ust. 1. Zob. § 76, 109 i 109a JN.

Sądy właściwe, o których mowa w art. 48 ust. 1:

Sądami właściwymi do dokonania sprostowania i cofnięcia zaświadczenia, o których mowa w art. 48 ust. 1, są sądy rejonowe przewidziane w § 109 JN.

Sądy właściwe, o których mowa w art. 49 ust. 1:

Sądami właściwymi do wydania zaświadczenia dotyczącego zawieszenia lub ograniczenia wykonalności, o których mowa w art. 49 ust. 1, są sądy rejonowe przewidziane w § 109 JN.

Sądy i organy właściwe, o których mowa w art. 66 ust. 3 w związku z art. 37 ust. 1:

Sądami właściwymi do dokonania sprostowania zaświadczenia wydanego na podstawie art. 66 ust. 3 w związku z art. 37 ust. 1 są sądy rejonowe przewidziane w § 109 JN.

Art. 103 ust. 1 lit. c) – sądy właściwe do uznania orzeczenia (art. 30 ust. 3) i odmowy uznania orzeczenia (art. 40 ust. 2), jak również sądy i organy właściwe do odmowy wykonania, do rozpoznania odwołania lub środka zaskarżenia oraz dalszego odwołania lub dalszego środka zaskarżenia, o których mowa w art. 58 ust. 1, art. 61 ust. 2 i art. 62

Sądy właściwe, o których mowa w art. 30 ust. 3:

Sądami właściwymi w sprawie wniosków o wszczęcie postępowania, o których mowa w art. 30 ust. 3, są sądy rejonowe przewidziane w § 76 i 109 JN.

Sądy właściwe, o których mowa w art. 52:

Organami właściwymi w zakresie wykonania, o których mowa w art. 52, są sądy rejonowe przewidziane w § 109 JN.

Sądy właściwe, o których mowa w art. 40 ust. 2 i art. 58 ust. 1:

Sądami właściwymi do przeprowadzenia postępowania w sprawie odmowy uznania, o których mowa w art. 40 ust. 2, są sądy rejonowe przewidziane w § 109 i 114a JN. Sądami właściwymi do przeprowadzenia postępowania w sprawie odmowy wykonania, o których mowa w art. 58 ust. 1, są sądy rejonowe przewidziane w § 109 JN.

Sądy właściwe i prawo do zaskarżenia, o których mowa w art. 61 ust. 2:

Sądem właściwym do rozpoznania odwołania lub środka zaskarżenia (w Austrii: *Rekurs*) od orzeczenia rozstrzygającego wniosek o odmowę wykonania jest wyższy sąd krajowy; środek zaskarżenia wnosi się jednak do sądu rejonowego.

Sądy właściwe i prawo do zaskarżenia, o których mowa w art. 62:

Sądem właściwym do rozpoznania ewentualnego dalszego odwołania lub dalszego środka zaskarżenia (w Austrii: *Revisionsrekurs*) jest Sąd Najwyższy; środek zaskarżenia wnosi się jednak do sądu rejonowego.

Art. 103 ust. 1 lit. d) – organy właściwe w zakresie wykonania, o których mowa w art. 52

Organami właściwymi w zakresie wykonania, o których mowa w art. 52:

Organami właściwymi w zakresie wykonania, o których mowa w art. 52, są sądy rejonowe przewidziane w § 109 JN.

Art. 103 ust. 1 lit. e) – procedury odwoławcze od orzeczenia rozstrzygającego wniosek o odmowę wykonania orzeczenia, o których mowa w art. 61 i 62

Sądy właściwe i prawo do zaskarżenia, o których mowa w art. 61 ust. 2:

Sądem właściwym do rozpoznania odwołania lub środka zaskarżenia (*Rekurs*) od orzeczenia rozstrzygającego wniosek o odmowę wykonania jest wyższy sąd krajowy; środek zaskarżenia wnosi się jednak do sądu rejonowego.

Sądy właściwe i prawo do zaskarżenia, o których mowa w art. 62:

Sądem właściwym do rozpoznania ewentualnego dalszego odwołania lub dalszego środka zaskarżenia (*Revisionsrekurs*); środek zaskarżenia wnosi się jednak do sądu rejonowego.

Art. 103 ust. 1 lit. f) – nazwy i adresy organów centralnych wyznaczonych do pomocy w stosowaniu rozporządzenia w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej oraz sposoby kontaktowania się z nimi. W przypadku gdy wyznaczono więcej niż jeden organ centralny, należy wskazać właściwość miejscową i rzeczową każdego organu centralnego, w sposób zgodny z art. 76

Nazwa i adres organu centralnego, o którym mowa w art. 76:

Bundesministerium für Justiz, Museumstraße 7, A-1070 Wien

Organisationseinheit: Abteilung I 10

E-mail: team.z@bmj.gv.at

Tel.: +43 1 52152 2142

Faks: +43 1 52152 2829

Art. 103 ust. 1 lit. g) – w stosownych przypadkach kategorii bliskich krewnych, oprócz rodziców, u których dziecko może zostać umieszczone na terytorium danego państwa członkowskiego bez uprzedniej zgody tego państwa członkowskiego, o których mowa w art. 82

Kategorie bliskich krewnych, o których mowa w art. 82 ust. 2:

Zgoda na umieszczenie dziecka u krewnych – poza rodzicami – zgodnie z art. 82 ust. 1 nie jest wymagana w przypadku następujących kategorii bliskich krewnych:

dziadkowie;

wujostwo/stryjostwo;

pełnoletnie rodzeństwo dziecka.

Art. 103 ust. 1 lit. h) – języki instytucji Unii Europejskiej inne niż język danego państwa członkowskiego dopuszczone w kontaktach z organami centralnymi, o których mowa w art. 91 ust. 3

Języki dopuszczone w kontaktach z organami centralnymi, o których mowa w art. 91 ust. 3:

angielski.

Art. 103 ust. 1 lit. i) – języki dopuszczone w przypadku tłumaczeń wniosków i dodatkowych dokumentów przedłożonych na podstawie art. 80, 81 i 82 oraz treści pól tekstu dowolnego zaświadczeń, o której mowa w art. 91 ust. 2

Języki dopuszczone w przypadku tłumaczeń zgodnie z art. 80 ust. 3, art. 81 ust. 2, art. 82 ust. 4 i art. 91 ust. 2:

brak (poza językami urzędowymi stosowanymi w Austrii).

Ostatnia aktualizacja: 02/08/2023

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Rozporządzenie Bruksela II ter – Sprawy małżeńskie i sprawy dotyczące odpowiedzialności rodzicielskiej (wersja przekształcona) - Polska

Art. 103 ust. 1 lit. a) (część 1) – organy publiczne lub inne organy uprawnione do sporządzenia dokumentu urzędowego, o którym mowa w art. 2 ust. 2 pkt 2 lit. b), oraz organy publiczne uprawnione do rejestracji porozumienia, o którym mowa w art. 2 ust. 2 pkt 3

brak

Art. 103 ust. 1 lit. a) (część 2) – organy administracyjne przyznające pomoc prawną, o której mowa w art. 74 ust. 2

brak

Art. 103 ust. 1 lit. b) (część 1) – sądy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących orzeczeń, o których mowa w art. 36 ust. 1, oraz sądy i organy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących dokumentów urzędowych lub porozumień, o których mowa w art. 66

art. 36 ust. 1

Sąd państwa członkowskiego pochodzenia na wniosek strony wydaje zaświadczenie dotyczące:

a) orzeczenia w sprawach małżeńskich - przy użyciu formularza zamieszczonego w załączniku II;

sąd okręgowy, który wydał orzeczenie

b) orzeczenia w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej - przy użyciu formularza zamieszczonego w załączniku III;

sąd rejonowy, który wydał orzeczenie

sąd okręgowy, który wydał orzeczenie w sprawach o rozwód, separację lub unieważnienie małżeństwa, w zakresie dotyczącym rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności rodzicielskiej

c) orzeczenia zarządzającego powrót dziecka, o którym mowa w art. 2 ust. 1 lit. a) oraz, w stosownych przypadkach, środków tymczasowych, w tym środków zabezpieczających, zarządzonych zgodnie z art. 27 ust. 5 towarzyszących orzeczeniu przy użyciu formularza zamieszczonego w załączniku IV;

Sąd Okręgowy w Białymstoku

Sąd Okręgowy w Gdańsku

Sąd Okręgowy w Katowicach

Sąd Okręgowy w Krakowie

Sąd Okręgowy w Lublinie

Sąd Okręgowy w Łodzi

Sąd Okręgowy w Poznaniu

Sąd Okręgowy w Rzeszowie

Sąd Okręgowy w Szczecinie

Sąd Okręgowy w Warszawie

Sąd Okręgowy we Wrocławiu.

Art. 66 – nie ma zastosowania

Art. 103 ust. 1 lit. b) (część 2) – sądy właściwe do dokonywania sprostowania zaświadczeń, o którym mowa w art. 37 ust. 1 i art. 48 ust. 1 oraz sądy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących braku lub ograniczenia wykonalności orzeczenia, w odniesieniu do którego wydano zaświadczenie, o których mowa w art. 49; jak również sądy i organy właściwe do dokonywania sprostowania zaświadczeń wydanych na podstawie art. 66 ust. 1, o których mowa w art. 67 ust. 1

art. 37 ust. 1

Sąd państwa członkowskiego pochodzenia na wniosek dokonuje lub z urzędu może dokonać sprostowania zaświadczenia, jeżeli w wyniku istotnego błędu lub pominięcia istnieje rozbieżność między orzeczeniem które ma zostać wykonane a zaświadczeniem:

sąd, który wydał orzeczenie (sąd rejonowy lub sąd okręgowy)

art. 48 ust. 1

Sąd państwa członkowskiego pochodzenia na wniosek dokonuje lub z urzędu może dokonać sprostowania zaświadczenia jeżeli w wyniku istotnego błędu lub pominięcia istnieje rozbieżność między orzeczeniem a zaświadczeniem:

sąd, który wydał orzeczenie (sąd rejonowy lub sąd okręgowy)

art. 49

Jeżeli - i w zakresie, w jakim - orzeczenie, w odniesieniu do którego wydano zaświadczenie zgodnie z art. 47, nie jest już wykonalne lub jego wykonalność została zawieszona lub ograniczona, wydaje się - na wniosek, który można złożyć w dowolnym momencie do sądu państwa członkowskiego pochodzenia zaświadczenie, w którym wskazuje się brak lub ograniczenie wykonalności korzystając ze standardowego formularza zamieszczonego w załączniku VII;

sąd, który wydał orzeczenie (sąd rejonowy lub sąd okręgowy)

Art. 66 – nie ma zastosowania

Art. 103 ust. 1 lit. c) – sądy właściwe do uznania orzeczenia (art. 30 ust. 3) i odmowy uznania orzeczenia (art. 40 ust. 2), jak również sądy i organy właściwe do odmowy wykonania, do rozpoznania odwołania lub środka zaskarżenia oraz dalszego odwołania lub dalszego środka zaskarżenia, o których mowa w art. 58 ust. 1, art. 61 ust. 2 i art. 62

art. 30 ust. 3

Każda zainteresowana strona może zgodnie z procedurami przewidzianymi art. 59-62 oraz, w stosownych przypadkach, w sekcji 5 niniejszego rozdziału i rozdziale VI, wystąpić o wydanie orzeczenia stwierdzającego brak przesłanek odmowy uznania, o których mowa w art. 38 i 39

sąd okręgowy

art. 40

1.Procedury przewidziane w art. 59-62 oraz, w stosownych przypadkach, w sekcji 5 niniejszego rozdziału i w rozdziale VI, stosuje się odpowiednio do wniosku o odmowę uznania orzeczenia.

2.Właściwość miejscowa sąduokreślana jest na mocy prawa państwa członkowskiego, w którym wszczęto postępowanie w sprawie odmowy uznania.

sąd okręgowy

art. 58 ust. 1

Wniosek o odmowę wykonania, którego podstawą jest art. 39, wnosi się **sądu okręgowego**.

Wniosek o odmowę wykonania, którego podstawą są inne przesłanki określone w niniejszym rozporządzeniu lub dopuszczalne na jego mocy, wnosi się do **sądu właściwego do wykonania orzeczenia**.

art. 61 ust. 2

Odwołanie lub środek zaskarżenia wnosi się do organu lub sądu, wskazując go jako organ lub sąd, do którego należy wnosić takie odwołanie lub środki zaskarżenia.

Sąd apelacyjny a w przypadku art. 58 ust. 1 - sąd wyższej instancji nad sądem właściwym do wykonania orzeczenia

art. 62

zażalenie do sądu apelacyjnego

skarga kasacyjna do Sądu Najwyższego

w zakresie art. 58 ust. 1 - brak środków zaskarżenia

Art. 103 ust. 1 lit. d) – organy właściwe w zakresie wykonania, o których mowa w art. 52

art. 52

Wniosek o wykonanie wnosi się do organu właściwego w zakresie wykonania na mocy prawa krajowego państwa członkowskiego wykonania:

-**sąd okręgowy** - w zakresie orzeczeń dotyczących zarządzenia powrotu dziecka na podstawie konwencji haskiej z 1980 r., odebrania dziecka na podstawie konwencji haskiej z 1980 r. wydanych przez sąd państwa trzeciego.

-**sąd rejonowy**, w zakresie orzeczeń dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej.

Art. 103 ust. 1 lit. e) – procedury odwoławcze od orzeczenia rozstrzygającego wniosek o odmowę wykonania orzeczenia, o których mowa w art. 61 i 62

art. 61 ust. 2

Odwołanie lub środek zaskarżenia wnosi się do organu lub sądu wskazując go jako organ lub sąd, do którego należy wnosić takie odwołanie lub środki zaskarżenia

sąd apelacyjny

art. 62

Sąd Najwyższy

Art. 103 ust. 1 lit. f) – nazwy i adresy organów centralnych wyznaczonych do pomocy w stosowaniu rozporządzenia w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej oraz sposoby kontaktowania się z nimi. W przypadku gdy wyznaczono więcej niż jeden organ centralny, należy wskazać właściwość miejscową i rzeczową każdego organu centralnego, w sposób zgodny z art. 76

Organ centralny:

Minister Sprawiedliwości

Zadania organu centralnego wykonuje:

Wydział Międzynarodowych Postępowań Rodzinnych

Departament Spraw Rodzinnych i Nieletnich

Al. Ujazdowskie 11

00-950 Warszawa

tel. (+48) 22 23 90 470

fax: (+48) 22 89 70 321

e-mail: sekretariat.dsrin@ms.gov.pl lub polandchildabduction@ms.gov.pl

Art. 103 ust. 1 lit. g) – w stosownych przypadkach kategorii bliskich krewnych, oprócz rodziców, u których dziecko może zostać umieszczone na terytorium danego państwa członkowskiego bez uprzedniej zgody tego państwa członkowskiego, o których mowa w art. 82

brak

Art. 103 ust. 1 lit. h) – języki instytucji Unii Europejskiej inne niż język danego państwa członkowskiego dopuszczone w kontaktach z organami centralnymi, o których mowa w art. 91 ust. 3

polski, niemiecki, angielski

Art. 103 ust. 1 lit. i) – języki dopuszczone w przypadku tłumaczeń wniosków i dodatkowych dokumentów przedłożonych na podstawie art. 80, 81 i 82 oraz treści pól tekstu dowolnego zaświadczeń, o której mowa w art. 91 ust. 2

Polski

Ostatnia aktualizacja: 28/07/2022

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Rozporządzenie Bruksela II ter – Sprawy małżeńskie i sprawy dotyczące odpowiedzialności rodzicielskiej (wersja przekształcona) - Portugalia

Art. 103 ust. 1 lit. a) (część 1) – organy publiczne lub inne organy uprawnione do sporządzenia dokumentu urzędowego, o którym mowa w art. 2 ust. 2 pkt 2 lit. b), oraz organy publiczne uprawnione do rejestracji porozumienia, o którym mowa w art. 2 ust. 2 pkt 3

Organy, o których mowa w art. 2 ust. 2 pkt 2 lit. b): nie dotyczy.

Organy, o których mowa w art. 2 ust. 2 pkt 3: nie dotyczy.

Art. 103 ust. 1 lit. a) (część 2) – organy administracyjne przyznające pomoc prawną, o której mowa w art. 74 ust. 2

Organy, o których mowa w art. 74 ust. 2:

(i) w Portugalii kontynentalnej: Instytut Zabezpieczenia Społecznego (Instituto da Segurança Social I. P.);

(ii) w Regionie Autonomicznym Madery: Instytut Zabezpieczenia Społecznego Madery (Instituto de Segurança Social da Madeira, I.P.-RAM);

(iii) w Regionie Autonomicznym Azorów: Instytut Zabezpieczenia Społecznego Azorów (Instituto da Segurança Social dos Açores, I.P.R.A.);

(iv) na całym terytorium Portugalii: urzędnicy stanu cywilnego (*conservadores do registo civil*), o ile przyznali oni pomoc prawną na podstawie wydanego przez zarządy sołectw (*juntas de freguesia*) zaświadczenia potwierdzającego sytuację finansową danego obywatela (art. 34 ust. 1 dekretu z mocą ustawy nr 135/99 z dnia 22 kwietnia 1999 r. w związku z art. 16 ust. 1 lit. rr) ustawy nr 75/2013 z dnia 12 września 2013 r.) lub na podstawie oświadczenia publicznej placówki opieki społecznej, do której przyjęto daną osobę (art. 10 ust. 3 rozporządzenia w sprawie opłat rejestracyjnych i notarialnych (Regulamento Emolumentar dos Registos e do Notariado).

Art. 103 ust. 1 lit. b) (część 1) – sądy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących orzeczeń, o których mowa w art. 36 ust. 1, oraz sądy i organy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących dokumentów urzędowych lub porozumień, o których mowa w art. 66

Do celów wydawania zaświadczeń dotyczących orzeczeń, o których mowa w art. 36 ust. 1:

(i) w sprawach małżeńskich i sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej: wydziały rodzinne i nieletnich (*Juízos de família e menores*); w przypadku ich braku – lokalne wydziały cywilne (*Juízo locais cíveis*); w przypadku ich braku – wydziały o właściwości ogólnej (*Juízos de Competência Genérica*); urzędy stanu cywilnego (*Conservatórias de registo civil*);

(ii) w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej: komisje ds. ochrony dzieci i młodzieży (*comissões de proteção de crianças e jovens*);

(iii) w kwestii powrotu dziecka oraz środków tymczasowych i zabezpieczających: wydziały rodzinne i nieletnich; w przypadku ich braku – lokalne wydziały cywilne; w przypadku ich braku – wydziały o właściwości ogólnej;

(iv) w sprawach dotyczących środków tymczasowych i zabezpieczających: komisje ds. ochrony dzieci i młodzieży.

Do celów wydawania zaświadczeń dotyczących dokumentów urzędowych, o których mowa w art. 66: nie dotyczy.

Do celów wydawania zaświadczeń dotyczących porozumień objętych art. 66:

(i) w sprawach małżeńskich i sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej: wydziały rodzinne i nieletnich; w przypadku ich braku – lokalne wydziały cywilne; w przypadku ich braku – wydziały o właściwości ogólnej; urzędy stanu cywilnego;

(ii) w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej: komisje ds. ochrony dzieci i młodzieży.

Art. 103 ust. 1 lit. b) (część 2) – sądy właściwe do dokonywania sprostowania zaświadczeń, o którym mowa w art. 37 ust. 1 i art. 48 ust. 1 oraz sądy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących braku lub ograniczenia wykonalności orzeczenia, w odniesieniu do którego wydano zaświadczenie, o których mowa w art. 49; jak również sądy i organy właściwe do dokonywania sprostowania zaświadczeń wydanych na podstawie art. 66 ust. 1, o których mowa w art. 67 ust. 1

Do celów dokonywania sprostowania zaświadczeń, o których mowa w art. 37 ust. 1:

wydziały rodzinne i nieletnich; w przypadku ich braku – lokalne wydziały cywilne; w przypadku ich braku – wydziały o właściwości ogólnej. Urzędy stanu cywilnego i komisje ds. ochrony dzieci i młodzieży (wyłącznie w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej).

Do celów dokonywania sprostowania zaświadczeń, o których mowa w art. 66 ust. 3: nie dotyczy.

Do celów dokonywania sprostowania zaświadczeń, o których mowa w art. 48 ust. 1 i art. 49 ust. 1:

(i) wydziały rodzinne i nieletnich; w przypadku ich braku – lokalne wydziały cywilne; w przypadku ich braku – wydziały o właściwości ogólnej w odniesieniu do orzeczeń przyznających prawo do osobistej styczności z dzieckiem i orzeczeń przewidujących powrót dziecka zgodnie z art. 29 ust. 6;

(ii) urzędy stanu cywilnego i komisje ds. ochrony dzieci i młodzieży w odniesieniu do orzeczeń przyznających prawo do osobistej styczności z dzieckiem.

Art. 103 ust. 1 lit. c) – sądy właściwe do uznania orzeczenia (art. 30 ust. 3) i odmowy uznania orzeczenia (art. 40 ust. 2), jak również sądy i organy właściwe do odmowy wykonania, do rozpoznania odwołania lub środka zaskarżenia oraz dalszego odwołania lub dalszego środka zaskarżenia, o których mowa w art. 58 ust. 1, art. 61 ust. 2 i art. 62

Do celów art. 30 ust. 3, art. 52, art. 40 ust. 1 i art. 58 ust. 1:

wydziały rodzinne i nieletnich; w przypadku ich braku – lokalne wydziały cywilne; w przypadku ich braku – wydziały o właściwości ogólnej.

Do celów art. 62 lub art. 61 ust. 2:

Wydziałem sądu, który wydał zaskarżony wyrok, będzie – w zależności od przypadku – wydział rodzinny i nieletnich, lokalny wydział cywilny lub wydział o właściwości ogólnej i to właśnie ten wydział przekaże środek zaskarżenia sądowi apelacyjnemu (*Tribunal da Relação*) do rozpoznania. W przypadku wniesienia dalszego środka zaskarżenia po wydaniu orzeczenia przez sąd apelacyjny, taki środek zaskarżenia wnosi się do odpowiedniego sądu apelacyjnego, który przekazuje go następnie Sądowi Najwyższemu (Supremo Tribunal de Justiça) do rozpoznania.

Art. 103 ust. 1 lit. d) – organy właściwe w zakresie wykonania, o których mowa w art. 52

Wydziały rodzinne i nieletnich; w przypadku ich braku – lokalne wydziały cywilne; w przypadku ich braku – wydziały o właściwości ogólnej.

Art. 103 ust. 1 lit. e) – procedury odwoławcze od orzeczenia rozstrzygającego wnioski o odmowę wykonania orzeczenia, o których mowa w art. 61 i 62

Na potrzeby sytuacji, o których mowa w art. 61 i 62, przewidziano następujące środki zaskarżenia:

I. Środki zaskarżenia od postanowienia sądu pierwszej instancji (*tribunal de primeira instância*) dotyczącego odmowy uznania lub wykonania orzeczenia obejmują środki przewidziane w art. 32 i 33 ustawy o ramach prawnych postępowania w sprawie ustanowienia opiekuna cywilnoprawnego (Regime Geral do Processo Tutelar Cível) odsyłających do kodeksu postępowania cywilnego (Código de Processo Civil). Należą do nich:

(i) zwykły środek zaskarżenia wnoszony do sądu apelacyjnego zgodnie z art. 644 kodeksu postępowania cywilnego;

(ii) skarga kasacyjna – wnoszona do Sądu Najwyższego – od wyroku sądu apelacyjnego dotyczącego orzeczenia sądu pierwszej instancji rozstrzygającego co do istoty sprawy lub kończącego postępowanie w sprawie i oddalającego powództwo lub powództwo wzajemne w stosunku do pozwanego lub jednego z pozwanych zgodnie z art. 671 kodeksu postępowania cywilnego;

(iii) nadzwyczajny środek zaskarżenia wnoszony do sądu pierwszej instancji, który wydał zaskarżone orzeczenie i który rozpoznaje ten środek zaskarżenia, w przypadku wystąpienia dowolnej z przesłanek przewidzianych w art. 696 kodeksu postępowania cywilnego.

II. Środki zaskarżenia od decyzji urzędnika stanu cywilnego o odmowie uznania orzeczenia przewidziano w art. 286 i 291 kodeksu rejestru stanu cywilnego (Código do Registo Civil). Należą do nich:

(i) odwołanie do organu wyższej instancji – w tym przypadku do prezesa Instytutu Rejestrów i Notariuszy (Instituto dos Registos e do Notariado, I. P.) lub

(ii) zażalenie (*impugnação judicial*) wnoszone do sądu właściwego miejscowo dla siedziby danego urzędu stanu cywilnego.

Jeżeli odwołanie do organu wyższej instancji zostanie oddalone, zainteresowana strona może – o ile jeszcze tego nie zrobiła – wnieść zażalenie na pierwotną decyzję urzędnika stanu cywilnego do sądu właściwego miejscowo dla siedziby danego urzędu stanu cywilnego w terminie 10 dni od daty doręczenia mu stosownej decyzji.

Środki zaskarżenia od orzeczenia sądu pierwszej instancji dotyczącego decyzji urzędnika stanu cywilnego można wnosić do sądu apelacyjnego. Orzeczeń sądu apelacyjnego nie można zaskarżyć do Sądu Najwyższego – wyjątkiem są przypadki przewidziane w art. 629 ust. 2 kodeksu postępowania cywilnego, w których środek zaskarżenia jest zawsze dopuszczalny.

Art. 103 ust. 1 lit. f) – nazwy i adresy organów centralnych wyznaczonych do pomocy w stosowaniu rozporządzenia w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej oraz sposoby kontaktowania się z nimi. W przypadku gdy wyznaczono więcej niż jeden organ centralny, należy wskazać właściwość miejscową i rzeczową każdego organu centralnego, w sposób zgodny z art. 76

Direcção-Geral de Reinserção e Serviços Prisionais (Dyrekcja Generalna ds. Resocjalizacji i Służby Więziennej)

Gabinete Jurídico e Contencioso (Departament Pomocy Prawnej i Sporów Prawnych)

Travessa da Cruz do Torel 1

1150-122 Lisboa

Tel.: (+351) 218 812 200

Faks: (+351) 218 853 653

E-mail: gjc@dgrsp.mj.pt

Art. 103 ust. 1 lit. g) – w stosownych przypadkach kategorii bliskich krewnych, oprócz rodziców, u których dziecko może zostać umieszczone na terytorium danego państwa członkowskiego bez uprzedniej zgody tego państwa członkowskiego, o których mowa w art. 82

Dziadkowie, wujostwo/stryjostwo lub rodzeństwo.

Art. 103 ust. 1 lit. h) – języki instytucji Unii Europejskiej inne niż język danego państwa członkowskiego dopuszczone w kontaktach z organami centralnymi, o których mowa w art. 91 ust. 3

Język portugalski, język angielski i język francuski.

Art. 103 ust. 1 lit. i) – języki dopuszczone w przypadku tłumaczeń wniosków i dodatkowych dokumentów przedłożonych na podstawie art. 80, 81 i 82 oraz treści pól tekstu dowolnego zaświadczeń, o której mowa w art. 91 ust. 2

Portugalski.

Ostatnia aktualizacja: 04/08/2023

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Rozporządzenie Bruksela II ter – Sprawy małżeńskie i sprawy dotyczące odpowiedzialności rodzicielskiej (wersja przekształcona) - Słowenia

Art. 103 ust. 1 lit. a) (część 1) – organy publiczne lub inne organy uprawnione do sporządzenia dokumentu urzędowego, o którym mowa w art. 2 ust. 2 pkt 2 lit. b), oraz organy publiczne uprawnione do rejestracji porozumienia, o którym mowa w art. 2 ust. 2 pkt 3

— organ publiczny lub inny organ uprawniony do stwierdzenia sporządzenia i zarejestrowania dokumentu urzędowego, o którym mowa w art. 2 ust. 2 pkt 2 lit. b): notariusz (wyłącznie gdy dokument urzędowy dotyczy rozwodu przeprowadzanego przed notariuszem na zgodny wniosek małżonków niemających małoletnich dzieci)

Art. 103 ust. 1 lit. a) (część 2) – organy administracyjne przyznające pomoc prawną, o której mowa w art. 74 ust. 2

— organ administracyjny mający kompetencje do udzielania pomocy prawnej, o którym mowa w art. 74 ust. 2: Ministerstwo Sprawiedliwości

Art. 103 ust. 1 lit. b) (część 1) – sądy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących orzeczeń, o których mowa w art. 36 ust. 1, oraz sądy i organy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących dokumentów urzędowych lub porozumień, o których mowa w art. 66

— sądy lub organy właściwe w zakresie wydawania zaświadczeń na podstawie art. 36 ust. 1: sądy okręgowe (*okrožna sodišča*)

— sądy lub organy właściwe w zakresie wydawania zaświadczeń na podstawie art. 66:

notariusz (wyłącznie gdy dokument urzędowy dotyczy rozwodu przeprowadzanego przed notariuszem na zgodny wniosek małżonków niemających małoletnich dzieci)

Art. 103 ust. 1 lit. b) (część 2) – sądy właściwe do dokonywania sprostowania zaświadczeń, o którym mowa w art. 37 ust. 1 i art. 48 ust. 1 oraz sądy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących braku lub ograniczenia wykonalności orzeczenia, w odniesieniu do którego wydano zaświadczenie, o których mowa w art. 49; jak również sądy i organy właściwe do dokonywania sprostowania zaświadczeń wydanych na podstawie art. 66 ust. 1, o których mowa w art. 67 ust. 1

— sądy właściwe w zakresie sprostowywania zaświadczeń, o których mowa w art. 37 ust. 1: sądy okręgowe (*okrožna sodišča*)

— sądy właściwe w zakresie sprostowywania zaświadczeń, o których mowa w art. 48 ust. 1: sądy okręgowe (*okrožna sodišča*)

— sądy właściwe w zakresie wydawania zaświadczeń o braku lub ograniczeniu wykonalności orzeczenia (art. 49): sądy okręgowe (*okrožna sodišča*)

— sądy lub organy właściwe w zakresie sprostowywania zaświadczeń, o których mowa w art. 66 ust. 1 w związku z art. 67 ust. 1:

notariusz (wyłącznie gdy dokument urzędowy dotyczy rozwodu przeprowadzanego przed notariuszem na zgodny wniosek małżonków niemających małoletnich dzieci)

Art. 103 ust. 1 lit. c) – sądy właściwe do uznania orzeczenia (art. 30 ust. 3) i odmowy uznania orzeczenia (art. 40 ust. 2), jak również sądy i organy właściwe do odmowy wykonania, do rozpoznania odwołania lub środka zaskarżenia oraz dalszego odwołania lub dalszego środka zaskarżenia, o których mowa w art. 58 ust. 1, art. 61 ust. 2 i art. 62

— sądy właściwe w zakresie uznawania orzeczeń (art. 30 ust. 3): sądy okręgowe (*okrožna sodišča*)

— sądy właściwe w zakresie odmowy uznania orzeczenia (art. 40 ust. 1): sądy okręgowe (*okrožna sodišča*)

— sądy lub organy właściwe w zakresie odmowy wykonania orzeczenia (art. 58 ust. 1): sądy okręgowe (*okrožna sodišča*)

— sądy lub organy właściwe w zakresie rozpoznania odwołania lub środka zaskarżenia od orzeczenia w sprawie wniosku o odmowę wykonania orzeczenia (art. 61 ust. 2): sądy okręgowe (*okrožna sodišča*)

— sądy lub organy właściwe w zakresie rozpoznania dalszego środka zaskarżenia (art. 62): Sąd Najwyższy

Art. 103 ust. 1 lit. d) – organy właściwe w zakresie wykonania, o których mowa w art. 52

— organy właściwe w zakresie wykonywania orzeczeń (art. 52): sądy rejonowe (*okrajna sodišča*)

Art. 103 ust. 1 lit. e) – procedury odwoławcze od orzeczenia rozstrzygającego wniosek o odmowę wykonania orzeczenia, o których mowa w art. 61 i 62

— procedura odwoławcza, o której mowa w art. 61 (odwołanie lub środek zaskarżenia)

Postępowanie w sprawie wykonania zagranicznego orzeczenia, porozumienia lub dokumentu urzędowego w Słowenii, które nie obejmuje również postępowania w sprawie uznania i wykonania, oraz w przypadku gdy dłużnik lub zainteresowana strona mogą złożyć wniosek do sądu o odmowę uznania, stwierdzenie braku podstaw do odmowy uznania lub o odmowę wykonania zagranicznego orzeczenia, toczy się przed sądem okręgowym.

Strona musi przedstawić fakty na poparcie swojego wniosku i przedstawić dowody, w przeciwnym razie wniosek uznaje się za bezzasadny.

Przed wydaniem orzeczenia sąd doręcza kopię kompletnego, dopuszczalnego i uzasadnionego wniosku pozwanemu, który ma 30 dni od dnia doręczenia na udzielenie odpowiedzi.

Sąd orzeka w składzie trzech sędziów.

Jeżeli decyzja zależy od okoliczności faktycznych sprawy, sąd orzeka po przeprowadzeniu rozprawy.

— procedura odwoławcza, o której mowa w art. 62 (dalsze odwołanie lub dalszy środek zaskarżenia)

Od orzeczenia sądu (okręgowego) przysługuje środek zaskarżenia. Środek taki rozstrzyga Sąd Najwyższy Republiki Słowenii.

Środek zaskarżenia wnosi się w terminie 30 dni od dnia doręczenia orzeczenia sądu pierwszej instancji.

Termin na udzielenie odpowiedzi wynosi 30 dni od dnia doręczenia środka zaskarżenia.

Postępowanie to podlega odpowiednio przepisom prawa prywatnego międzynarodowego i procedurze uznawania i wykonywania orzeczeń sądów zagranicznych, chyba że rozporządzenie lub odpowiednie przepisy prawa krajowego stanowią inaczej.

Art. 103 ust. 1 lit. f) – nazwy i adresy organów centralnych wyznaczonych do pomocy w stosowaniu rozporządzenia w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej oraz sposoby kontaktowania się z nimi. W przypadku gdy wyznaczono więcej niż jeden organ centralny, należy wskazać właściwość miejscową i rzeczową każdego organu centralnego, w sposób zgodny z art. 76

Ministrstvo za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti

(Ministerstwo Pracy, Rodziny, Spraw Społecznych i Równości Szans)

Štukljeva cesta 44

1000 Ljubljana

<https://www.gov.si/drzavni-organi/ministrstva/ministrstvo-za-delo-druzino-socialne-zadeve-in-enake-moznosti/>

Dane do kontaktu: e-mail lub telefon (tel.: +386 1 369 75 00 / +386 1 369 77 00; e-mail: gp.mdds@gov.si) – preferowany sposób komunikacji: e-mail

Art. 103 ust. 1 lit. g) – w stosownych przypadkach kategorii bliskich krewnych, oprócz rodziców, u których dziecko może zostać umieszczone na terytorium danego państwa członkowskiego bez uprzedniej zgody tego państwa członkowskiego, o których mowa w art. 82

Aby chronić dobro dziecka, również w przypadku umieszczenia u bliskich krewnych zgodnie z art. 82, za każdym razem bada się konkretne okoliczności umieszczenia, po czym wydaje się zgodę lub opinię.

Art. 103 ust. 1 lit. h) – języki instytucji Unii Europejskiej inne niż język danego państwa członkowskiego dopuszczone w kontaktach z organami centralnymi, o których mowa w art. 91 ust. 3

Korespondencję do organu centralnego można przysyłać w językach słoweńskim i angielskim.

Art. 103 ust. 1 lit. i) – języki dopuszczone w przypadku tłumaczeń wniosków i dodatkowych dokumentów przedłożonych na podstawie art. 80, 81 i 82 oraz treści pól tekstu dowolnego zaświadczeń, o której mowa w art. 91 ust. 2

W następujących sądach w Słowenii oprócz języka słoweńskiego jako język urzędowy akceptowany jest także jeden z języków mniejszości narodowych:

– Sąd Okręgowy w Koprze: jęz. włoski;

– Sąd Rejonowy w Koprze: jęz. włoski;

– Sąd Rejonowy w Piranie: jęz. włoski;

– Sąd Rejonowy w Lendawie: jęz. węgierski

Korespondencję do organu centralnego można przysyłać w językach słoweńskim i angielskim.

Ostatnia aktualizacja: 07/08/2023

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Rozporządzenie Bruksela II ter – Sprawy małżeńskie i sprawy dotyczące odpowiedzialności rodzicielskiej (wersja przekształcona) - Finlandia

Art. 103 ust. 1 lit. a) (część 1) – organy publiczne lub inne organy uprawnione do sporządzenia dokumentu urzędowego, o którym mowa w art. 2 ust. 2 pkt 2 lit. b), oraz organy publiczne uprawnione do rejestracji porozumienia, o którym mowa w art. 2 ust. 2 pkt 3

Fińskie prawo nie zawiera żadnych przepisów dotyczących dokumentów urzędowych czy zarejestrowanych porozumień w rozumieniu rozporządzenia.

Art. 103 ust. 1 lit. a) (część 2) – organy administracyjne przyznające pomoc prawną, o której mowa w art. 74 ust. 2

W Finlandii organem administracyjnym, o którym mowa w art. 74 ust. 2, jest rada ds. opieki społecznej (jęz. fiński: *Sosiaalilautakunta*; jęz. szwedzki: *Socialnämnd*).

Organ właściwy do wydawania oświadczeń, że wnioskodawcy spełniają wymogi pomocy prawnej: biuro pomocy prawnej (jęz. fiński: *oikeusaputoimisto*; jęz. szwedzki: *rättshjälpsbyrå*).

Art. 103 ust. 1 lit. b) (część 1) – sądy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących orzeczeń, o których mowa w art. 36 ust. 1, oraz sądy i organy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących dokumentów urzędowych lub porozumień, o których mowa w art. 66

Zaświadczenie, o którym mowa w art. 36 ust. 1, wydaje sąd lub urząd, który wydał orzeczenie lub decyzję albo zatwierdził porozumienie.

Art. 103 ust. 1 lit. b) (część 2) – sądy właściwe do dokonywania sprostowania zaświadczeń, o którym mowa w art. 37 ust. 1 i art. 48 ust. 1 oraz sądy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących braku lub ograniczenia wykonalności orzeczenia, w odniesieniu do którego wydano zaświadczenie, o których mowa w art. 49; jak również sądy i organy właściwe do dokonywania sprostowania zaświadczeń wydanych na podstawie art. 66 ust. 1, o których mowa w art. 67 ust. 1

Sądy właściwe do sprostowywania zaświadczeń wydanych na podstawie art. 37 ust. 1 i art. 48 ust. 1: Sąd lub inny urząd, który wydał dane orzeczenie lub daną decyzję.

Sądy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących braku lub ograniczenia wykonalności orzeczenia, o których mowa w art. 49: Sąd lub inny urząd, który zawiesił wykonanie lub odmówił wykonania albo który wydał orzeczenie o pozbawieniu wcześniejszego orzeczenia wykonalności lub o ograniczeniu wykonalności tego orzeczenia.

Art. 103 ust. 1 lit. c) – sądy właściwe do uznania orzeczenia (art. 30 ust. 3) i odmowy uznania orzeczenia (art. 40 ust. 2), jak również sądy i organy właściwe do odmowy wykonania, do rozpoznania odwołania lub środka zaskarżenia oraz dalszego odwołania lub dalszego środka zaskarżenia, o których mowa w art. 58 ust. 1, art. 61 ust. 2 i art. 62

Sądy właściwe do uznania orzeczenia, o którym mowa w art. 30 ust. 3, i odmowy uznania orzeczenia (art. 40 ust. 2): sąd rejonowy (jęz. fiński: *käräjäoikeus*; jęz. szwedzki: *tingsrätt*).

Sądy i organy właściwe do odmowy wykonania, o których mowa w art. 58 ust. 1: sąd rejonowy (jęz. fiński: *käräjäoikeus*; jęz. szwedzki: *tingsrätt*).

Organ i sądy, o których mowa w art. 61 ust. 2 rozporządzenia: sąd apelacyjny (jęz. fiński: *hovioikeus*; jęz. szwedzki: *hovrätt*).

Organ i sądy, o których mowa w art. 62 rozporządzenia: Sąd Najwyższy (jęz. fiński: *korkein oikeus*; jęz. szwedzki: *högsta domstolen*).

Art. 103 ust. 1 lit. d) – organy właściwe w zakresie wykonania, o których mowa w art. 52

Jeżeli kwestia wykonania orzeczenia dotyczy władzy rodzicielskiej, miejsca zamieszkania, prawa do kontaktu z dzieckiem albo powrotu dziecka do innego państwa członkowskiego: sąd rejonowy (jęz. fiński: *käräjäoikeus*; jęz. szwedzki: *tingsrätt*).

Jeżeli od wydania orzeczenia w przedmiocie władzy rodzicielskiej, miejsca zamieszkania, prawa do kontaktu z dzieckiem albo powrotu dziecka do innego państwa członkowskiego minęły nie więcej niż trzy lata, zamiast do sądu o wykonanie można się zwracać do komornika.

Jeżeli wykonanie dotyczy kosztów postępowania sądowego: Fiński Krajowy Urząd ds. Egzekucji (jęz. fiński: *Ulosottoviranomaiset*; jęz. szwedzki: *Utsökningsmyndighet*).

Art. 103 ust. 1 lit. e) – procedury odwoławcze od orzeczenia rozstrzygającego wniosek o odmowę wykonania orzeczenia, o których mowa w art. 61 i 62

Art. 61 ust. 2: Od orzeczenia o odmowie wykonania można się odwołać do sądu apelacyjnego. Środek odwoławczy skierowany do sądu apelacyjnego należy przesłać do biura podawczego sądu rejonowego, który wydał zaskarżane orzeczenie.

Art. 62: Sąd Najwyższy. Środek zaskarżenia skierowany do Sądu Najwyższego należy przesłać do biura podawczego sądu apelacyjnego, który wydał zaskarżane orzeczenie.

Art. 103 ust. 1 lit. f) – nazwy i adresy organów centralnych wyznaczonych do pomocy w stosowaniu rozporządzenia w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej oraz sposoby kontaktowania się z nimi. W przypadku gdy wyznaczono więcej niż jeden organ centralny, należy wskazać właściwość miejscową i rzeczową każdego organu centralnego, w sposób zgodny z art. 76

Oikeusministeriö (Ministerstwo Sprawiedliwości)

Kansainvälinen oikeusapu (Wydział Międzynarodowej Pomocy Prawnej)

PL 25

00023 Valtioneuvosto

Tel.: +358 9 1606 7628

Faks: +358 9 1606 7524

E-mail central.authority.om@gov.fi

Art. 103 ust. 1 lit. g) – w stosownych przypadkach kategorii bliskich krewnych, oprócz rodziców, u których dziecko może zostać umieszczone na terytorium danego państwa członkowskiego bez uprzedniej zgody tego państwa członkowskiego, o których mowa w art. 82

W prawie fińskim nie jest znana kategoria bliskich krewnych, o której mowa w art. 82 ust. 2.

Art. 103 ust. 1 lit. h) – języki instytucji Unii Europejskiej inne niż język danego państwa członkowskiego dopuszczone w kontaktach z organami centralnymi, o których mowa w art. 91 ust. 3

Oprócz języka fińskiego i szwedzkiego akceptowany jest również język angielski.

Art. 103 ust. 1 lit. i) – języki dopuszczone w przypadku tłumaczeń wniosków i dodatkowych dokumentów przedłożonych na podstawie art. 80, 81 i 82 oraz treści pól tekstu dowolnego zaświadczeń, o której mowa w art. 91 ust. 2

Art. 91 ust. 2: Oprócz języka fińskiego i szwedzkiego akceptowany jest również język angielski.

Ostatnia aktualizacja: 08/08/2023

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja

Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.